Ρεαλισμ'ός

Ένα έργο του Πέτρου Φωκιανού

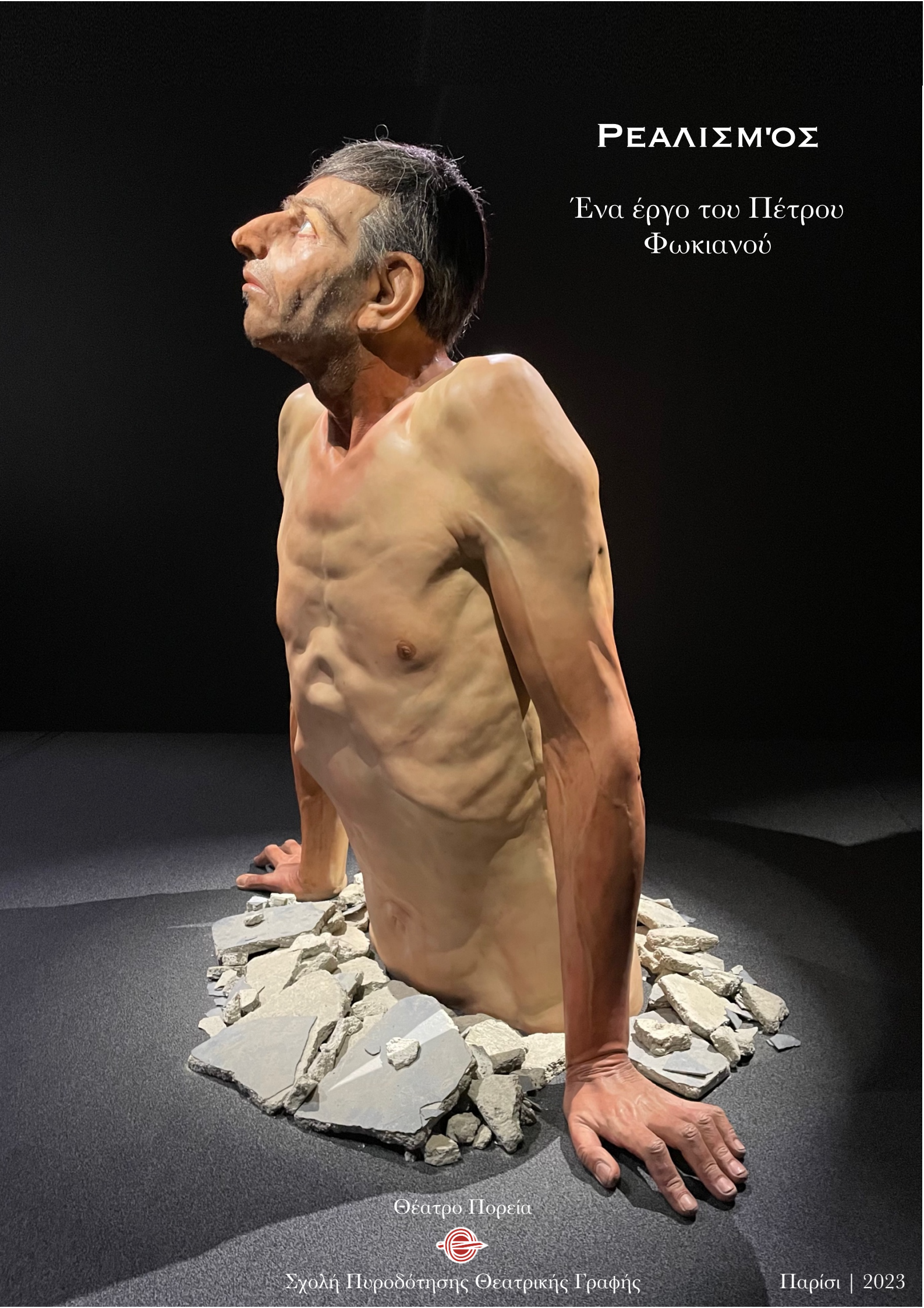

Θέατρο Πορεία

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Παρίσι | 2023

Εξώφυλλο

Zharko Basheski (Πρίλεπ, Βόρεια Μακεδονία, 1957), Ordinary Man (2009-10), πολυεστερική ρητίνη, ίνες υάλου, σιλικόνη και μαλλιά, 220 x 180 x 85 εκ., συλλογή του καλλιτέχνη.

Φωτογραφία από το προσωπικό μου αρχείο από την έκθεση « Hyperréalisme, ceci n'est pas un corps », Μουσείο Maillol, Παρίσι (8/9/2022 – 5/3/2023).

Βιογραφικό σημείωμα

Ο Πέτρος Φωκιανός γεννήθηκε στην Αθήνα το 1999. Είναι απόφοιτος του τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος από την École des Hautes Études en Sciences Sociales (EHESS) του Παρισιού και υποψήφιος διδάκτορας στην ίδια σχολή. Από το 2021 μένει μόνιμα στο Παρίσι. Γράφει και μεταφράζει ποίηση και θέατρο με δείγματα της δουλειάς του να έχουν δημοσιευθεί σε γνωστά ελληνικά ποιητικά περιοδικά.

Στοιχεία επικοινωνίας

Email: p.fokianos7@gmail.com
Τηλέφωνο Επικοινωνίας: +306940310815, +33(0)676424000

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (2022-2023) υπό την καθοδήγηση του Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο « Ρεαλισμός » του Πέτρου Φωκιανού διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Περίληψη

Η πρόσφατη απώλεια της μητέρας του θα φέρει τον Ρεξ αντιμέτωπο τόσο με την φύση του επαγγέλματός που κληρονόμησε από εκείνη, αυτό του ταριχευτή, όσο και με τον τρόπο που αντιλαμβάνεται τον ίδιο του τον εαυτό. Ο ίδιος απεκδυόμενος την ανθρώπινη συνθήκη και με την βοήθεια μίας νεαρής πελάτισσάς του και μετέπειτα συνοδοιπόρου του, της Λούσι, με την οποία μοιράζονται κοινές αναζητήσεις, θα υιοθετήσει μία νέα υβριδική ταυτότητα. Η ταυτότητα αυτή τον βοηθά να ξεφύγει τόσο από την ανάμνηση της χειριστικής μητρικής φιγούρας, όσο και από εκείνη της κακοποιητικής, αλλά υπό μόνιμη καταστολή, πατρικής. Αγκαλιάζοντας τα βαθύτερα ένστικτα που κρύβει μέσα του, θα επιχειρήσει να διερευνήσει τα όρια της ζωικής και της ανθρώπινης φύσης, συλλαμβάνοντας ταυτόχρονα το ανθρώπινο σώμα ως έναν ζωντανό καμβά ενός υπέρτατου ρεαλισμού που ανάγεται σε καλλιτεχνικός αυτοσκοπός. Η ταρίχευση του παπαγάλου της Λούσι, αλλά και οι ιδιαίτεροι κανόνες που διέπουν αυτή, σε μία λογική δώρου-αντίδωρου. θα τους φέρει κοντά και θα τους ενώσει. Στο πρόσωπο της θα εντοπίσει το alter ego που πάντα αναζητούσε, σε έναν κόσμο ανθρώπων με τον οποίο δεν μετέρχεται τους ίδιους καταστατικούς νόμους. Η ταρίχευση ως τέχνη του ενστικτώδους και άρα ως τέχνη του πραγματικού θα αποκτήσει έτσι την διάσταση της επαναφοράς στην ζωή, σε μία προσπάθεια επαναμάγευσης ενός ολέθρια απομαγευμένου κόσμου. Για να το επιτύχει και συλλαμβάνοντας το πλάνο της τελετουργικής ταρίχευσης της μητέρας, θα πρέπει πρώτα να διέλθει από την δική του συντριβή.

Χαρακτήρες

Ρεξ (35 ετών) | Πατέρας (65 ετών) | Λούσι (25 ετών) | Σαλονάρχης

Σκηνή Ι

Σκηνικός χώρος : Ο Ρεξ γυρίζει μαζί με την πατέρα του, από την κηδεία της μητέρας του. Είναι ντυμένοι στα μαύρα και κρατούν ένα μεγάλο στεφάνι. Ο πατέρας του Ρεξ βρίσκεται σε αναπηρικό καροτσάκι, το οποίο σπρώχνει ο Ρεξ.

Πρόσωπα : Ρεξ **(Ρ)**, Πατέρας **(Π)**

ΡΕΞ : Θα με φωνάζεις πλέον Ρεξ. Κατάλαβες ; Ρεξ. Με λένε Ρεξ γιατί είμαι σκύλος. Είμαι σκύλος και γαβγίζω. Γαβγίζω και το χαίρομαι, το απολαμβάνω.

ΠΑΤΕΡΑΣ : Πως ;

Ρ : Ρεξ.

Π : Μα είναι πρέπον ;

Ρ : Πρέπον ; Άντε πάλι. Δεν υπάρχει πρέπον. Η μαμά πέθανε… δεν το κατάλαβες ακόμα;

Π: Ρεξ λοιπόν. Είναι πρέπον.

Ρ : Μπορεί και να μην είναι, αλλά δεν μας νοιάζει καθόλου. Αδιαφορούμε επιδεικτικά. Γαβγίζουμε. Γαβ, γαβ. Δεν πρέπει εξάλλου να μας καταλαβαίνουν. Είναι επώδυνο να σε καταλαβαίνουν τα ανθρωπάκια. Γαβ, γαβ.

Π : Γαβ, γαβ.

Ρ : Όχι γαβ γαβ εσύ. Εσύ θα παραμείνεις άνθρωπος. Δεν με βολεύει να με καταλαβαίνεις. Θέλω να σου λέω τα πάντα. Αν με καταλαβαίνεις ίσως υπάρξουν παρενέργειες.

Π: Και δεν μας αρέσουν οι παρενέργειες.

Ρ : Ακριβώς.

Π: Ωραία ήταν πάντως.

Ρ : Σήμερα;

Π : Ναι εγώ έκλαψα πολύ.

Ρ : Γιατί;

Π : Για την κυρία που πέθανε.

Ρ : Την μαμά εννοείς.

Π : Ναι, ναι την μαμά.

Ρ : Χάλια ήταν σήμερα.

Π : Έλαα τώραα είσαι άδικος. Ήταν πολύ καλά. Και οι κύριοι που κατέβασαν το κουτί…

Ρ : Το φέρετρο**…**

Π : Ναι το κουτί, το φέρετρο, χρυσά παιδιά.

Ρ : Εμένα δεν μου άρεσε.

Π : Δεν σε καταλαβαίνω.

Ρ : Μα αυτό είναι το νόημα. Τα είπαμε. Αν με καταλάβαινες θα υπήρχε πρόβλημα.

Π : Τι έλειπε δηλαδή ; Εγώ πιστεύω πως ήταν μία κηδεία με τα όλα της. Τάφο είχε, παπά είχε, νεκρή είχε. Ήταν και αυτά τα γλυκά παιδιά που μας κέρασαν καφεδάκι.

Ρ : Λοιπόν θα σου πω τι δεν είχε. Θα σου πω γιατί δεν θα με καταλάβεις.

Π : Πες μου λοιπόν.

Ρ : Να δεν ήταν ρεαλιστική.

Π : Ρεαλιστική ;

Ρ : Ναι ρε γαμώτο ρεαλιστική, δεν ήταν ρεαλιστική.

Π : Α ρεαλιστική…

Ρ : Ναι δεν ήταν ρεαλιστική και άρα δεν ήταν άξια και άρα ήταν ανάξια και άρα ήταν ντροπή και άρα εμείς οι ίδιοι είμαστε ντροπή. Είμαστε ντροπή πατέρα. Είμαστε ντροπή. Και ξέρεις γιατί; Γιατί ρεαλιστική είναι μόνο μία κηδεία που εμπεριέχει τέχνη. Και η δική μας δεν είχε καμία τέχνη μέσα. Ήταν μία κηδεία τυπική, προκαθορισμένη, άρρωστη. Μαύρη κάσα, μαρμάρινος σταυρός, νεκροφόρα μερσέντες και 4 παραστάτες να σε κερνάνε καφεδάκι.

Π : Και τι ήθελες εσύ δηλαδή;

Ρ : Τέχνη.

Π : Ααα…τέχνη.

Ρ : Τέχνη. Θάνατος δίχως τέχνη, βαρετή ιστοριούλα. Και πως κάνεις μία κηδεία να εμπεριέχει τέχνη ; Ας πούμε πως πρέπει να ξεκινήσεις καταργώντας κάθε είδους τυποποίηση. Σκέψου ας πούμε μία κάσα σε στυλ Λουδοβίκου 14ου. Σκέψου την αισθητική αξία ενός τέτοιου αντικειμένου στο δρώμενο. Κιτς, αλλά αυτό το κιτς, είναι το κιτς της ηδονής. Σκέψου την σύγχυση που θα προκαλούσε ένα τέτοιο αντικείμενο στους πενθούντες. Την πιθανή μετατόπιση του θρήνου; Τις επιθυμητές και ανεπιθύμητες…

Π : Παρενέργειες…

Ρ : Προεκτάσεις. Οι παρενέργειες έχουν εξοριστεί.

Π : Προεκτάσεις.

Ρ : Όλα είναι ζήτημα προεκτάσεων πατέρα και οι προεκτάσεις βιώνονται μόνο αν υπερβείς την λογική. Αλλά εσύ συμφωνήσαμε ότι θα παραμείνεις άνθρωπος.

Π : Άνθρωπος… λογική.

Ρ : Ναι εσύ άνθρωπος λογική και εγώ Ρεξ. Ρεξ σκύλος.

Π : Γιατί σκύλος όμως;

Ρ : Τι ήθελες να γίνω; Γατούλα; Κουνελάκι; ή μήπως σκίουρος;

Π : Εσύ ξέρεις καλύτερα από ζώα.

Ρ : Αναμφίβολα.

Π : Οι σκύλοι είναι ζώα πιστά. Τα συμπαθώ.

Ρ : Οι σκύλοι είναι σκλάβοι, είναι δουλάκια με αλυσίδα περασμένη στον λαιμό. Σκλάβοι λαίμαργοι, πεινάλες. Ντριν, ντριν. Έτοιμο το φαΐ. Αρκεί να ακούσουν το καμπανάκι για να ξετυλιχθεί η γλώσσα από τα βάθη του λαιμού τους. Ακολούθως, οι μύες σε όλο τους το σώμα θα τεντωθούν. Το συσσίτιο είναι έτοιμο, σερβιρισμένο. Καμπανάκι.

Π : Καμπανάκι.

Ρ : Τι κι αν όμως, το καμπανάκι αυτό για κάποιον δείνα λόγο πάψει; Τι κι αν εκείνος που το κάνει να χτυπά για κάποιον -πάντα- δείνα λόγο λείψει, για κάποιον -πάντα- δείνα λόγο απολεσθεί.

Π : Γιατί να πάψει;

Ρ : Γιατί έχασε το λεωφορείο, γιατί έσπασε το πόδι του ή γιατί έπεσε σε ένα λαγούμι; Υπάρχει ποικιλία τρόπων. Αρκεί κανείς να θέλει να τους βρει.

Π : Αν η μητερούλα δεν είναι πια εκεί για να ταΐσει τα κλωσόπουλα.

Ρ : Ακριβώς! Τότε τι;

Π : Τότε πάπαλα.

Ρ : Τότε πάπαλα. Όλα τα ανθρωπάκια κατά βάθος θάβουμε επιμελώς το σκύλο στις άκρες της μασέλας μας. Είναι η ανάμνηση του κυνόδοντα, του τόσο ανενεργού αυτού στις μέρες μας δοντιού, του τόσο στέρφου. Όλα τα ανθρωπάκια φέρουμε αυτό το κυνικό γονίδιο. Το πιο πολύτιμο, το πιο κρυφό γονίδιο της ύπαρξης … και όπως καταλαβαίνεις… όλα τα ανθρωπάκια το αγνοούμε … ευτυχώς δηλαδή…γιατί αλλιώς…

Π : …προεκτάσεις.

Ρ : … ακριβώς, προεκτάσεις. Το κυνικό γονίδιο είναι να ακολουθείς, να ακολουθείς με ρυθμική βοή, γαβ, γαβ, γουβ, γουβ. Να παύεις τον βηματισμό μονάχα για να οσφρανθείς, να εντοπίσεις το αντικείμενο του πόθου σου και τέλος να ουρήσεις εκεί που όρισε για σένα η θεία οικονομία της όσφρησης. Το κυνικό γονίδιο εξάλλου εφορμά, μονάχα αν το τυφλώσεις.

Π : Και πώς το κάνεις αυτό;

Ρ : Το βλέπεις να ξεπηδά στην πιο γλυκιά, στην πιο οικεία, στην πλέον ζωτική στον άνθρωπο ορμή. Ξεκινά ως πονόδοντος, ως απόστημα συχνά. Μια πληγή που σε καλεί να την γλύψεις, όχι για να ιαθή, αλλά για να την βοηθήσεις να ανατείλει. Αίσθημα που δύσκολα εκφράζεται με λόγια. Δεν ξέρω πώς να σου το πω, αλλά και να 'ξερα, δεν ξέρω αν το θέλω.

Π : Κι αν δεν εκφράζεται με λόγια, τότε με τι;

Ρ : Με τέχνη.

Π : Σωστά. Με ρεαλισμό;

Ρ : Με τυφλό ρεαλισμό. Το τυφλό γονίδιο εφορμά μονάχα αν το τυφλώσεις.

παύση

Π : Θα μου φτιάξεις κοτόσουπα;

Ρ : Είσαι άρρωστος;

Π : Όχι απλά μου αρέσει η κοτόσουπα. Μου την έκανε η μαμά σου όταν πονούσα.

Ρ : Και τώρα πονάς;

Π : Όχι, αλλά θέλω θυμηθώ πως είναι να πονάω.

Ρ : Ξέχασες;

Π : Έχουν περάσει ήδη 10 μέρες

Ρ : Κοντεύω να ξεχάσω και εγώ.

Π : Είδες!

Ρ : Θα μας κάνω κοτόσουπα μπαμπά. Θα μας κάνω ό, τι θες. Δεν υπάρχει πρόβλημα μπαμπά. Θα μας κάνω κοτόσουπα και θα φάμε παρέα, σαν πατέρας και γιος, σαν γιος και πατέρας, στο μεγάλο τραπέζι, στην τραπεζαρία. Αν θέλεις μπορείς να παίζεις και πιάνο, θα μου έκανε χαρά.

Π : Δεν ξέρω αν βαστούν τα δάκτυλα μου;

Ρ : Θα δοκιμάσεις για μένα;

Π : Πάνε χρόνια

Ρ : Σε παρακαλώ!

Π : Δεν μου το επέτρεπε η …

Ρ : Σε παρακαλώ. Ήταν εξάλλου το μόνο πράγμα που δεν κατάλαβα ποτέ γιατί δεν στο επέτρεπε.

Π : Θα κάνω ότι μπορώ.

Ανάμεσα στις δύο σκηνές ακούγεται μελωδία πιάνου

Σκηνή ΙΙ

Σκηνικός χώρος : Στο γραφείο του Ρεξ, διακοσμημένο από άκρη σε άκρη με ταριχευμένα ζώα, ο Ρεξ υποδέχεται μία πελάτισσά του, την Λούσι. Η Λούσι μπαίνει στον χώρο κρατώντας ένα ροζ πανί με έναν νεκρό παπαγάλο.

Πρόσωπα : Ρεξ **(Ρ)**, Λούσι **(Λ)**

ΡΕΞ : Καλώς την. Με ειδοποίησε ο πατέρας σου πως θα έρθεις.

ΛΟΥΣΙ : Καλησπέρα κύριε…

Ρ : …Ρεξ. Πλέον με φωνάζουν Ρεξ. Είναι το νέο μου.

Λ : …υποκοριστικό.

Ρ : … το νέο μου όνομα. Δεν υπάρχει ανάγκη υποκοριστικών.

Λ : Καλησπέρα κύριε Ρεξ.

Ρ : Για δες πόσο μεγάλωσες εσύ. Σε είχε φέρει μαζί του ο πατέρας σου μικρό παιδάκι ακόμα.

Λ : Με θυμάστε ;

Ρ : Μα πως δεν σε θυμάμαι! Ήσουν ένα τόσο όμορφο κοριτσάκι. Θυμάμαι δεν άφηνες από την αγκαλιά σου την νεκρή σου γατούλα του Σιάμ . Την αγαπούσες τόσο πολύ.

Λ : Αλήθεια.

Ρ : Ήταν σημαντική η επίσκεψή σας αυτή Λούσι. Ήταν σημαντική για μένα. Μία επίσκεψη που πάντα μνημονεύω. Πιθανώς εσύ δεν θα το ξέρεις, αλλά η αγαπημένη σου γατούλα του Σιάμ (παύση) ήταν το πρώτο έργο μου στο επάγγελμα. Και αυτό είναι κάτι που δεν θα ξεχάσω ποτέ.

Λ : Ήταν εξαιρετική δουλειά. Ο πατέρας μου είχε μείνει ιδιαίτερα…

Ρ : …έκπληκτος θα έλεγα. Η μητέρα βλέπεις Λούσι έκανε κακοτεχνίες. Αλλά το είχε με τις δημόσιες σχέσεις. Αυτό της το δίνω. Πλέον μπορώ και το παραδέχομαι.

Λ : Είναι καλά η μητέρα σας;

Ρ : Δυστυχώς, απεβίωσε Λούσι. Την αφήσαμε στο Γ'κοινοτικό νεκροταφείο, σειρά 5η, τάφος πεντηκοστός όγδοος. Σε περίπτωση που…

Λ : …λυπάμαι πολύ. Θα ενημερώσω τον πατέρα μου. Θα χαρεί πολύ να της στείλει μία ανθοδέσμη αποξηραμένους ηλίανθους. Της χρωστάει πολλά.

Ρ : Όλοι μας κορίτσι μου. Όλοι μας της χρωστάμε πολλά. Το επάγγελμά ωστόσο, δεν μου αφήνει περιθώρια να λυπάμαι. Έχω μάθει καλά πως τίποτα δεν πεθαίνει πραγματικά. Όλα μπορούν να αποκτήσουν μία δεύτερη ζωή. Με την αφαίρεση απλώς μίας κάποιας δόσης υγρασίας.

Λ : Χαίρομαι που βλέπετε τα πράγματα έτσι.

Ρ : Λοιπόν τι έχουμε σήμερα.

Λ : Ξέρετε, δυστυχώς χάσαμε τον αγαπημένο μας Σίγκμουντ.

Ρ : Για να δω (ξετυλίγει το πανί). Σίγκμουντ. Όνομα και αυτό για έναν παπαγάλο του Μακάο.

Λ : Πράγματι, επιλογή του πατέρα μου.

Ρ : Τι θα θέλατε λοιπόν; Τμηματική αναβίωση ή ολική επαναφορά; Ξέρετε την διαφορά σωστά;

Λ : Θα σας είμαι ειλικρινής. Δεν ξέρω. Δεν θυμάμαι πολλά από την προηγούμενη επίσκεψη. Δεν θυμόμουν πως υπήρχε η επιλογή. Με πιάνετε απροετοίμαστη.

Ρ : Μα λογικό. Ήσουν συγκινημένη. Σε δικαιολογώ απόλυτα.

Λ : Θα ρωτούσα τον πατέρα μου. Αλλά… είναι πολύ απασχολημένος αυτή την περίοδο και ξέρετε μου ανέθεσε να φέρω σε εσάς τον παπαγάλο του Μακάο μας, τον νεκρό παπαγάλο του Μακάο μας θέλω να πω, εγώ προσωπικά.

Ρ : Καλά έκανε. Είναι σπουδαίος άνθρωπος ο πατέρας σου.

Λ : Ναι, επέμεινε πολύ.

Ρ : Εσύ δεν ήθελες;

Λ : Φοβόμουν είναι αλήθεια.

Ρ : Τώρα φοβάσαι;

Λ : Όχι καθόλου. Μου έφυγε.

Ρ : Πες μου την αλήθεια

Λ : Αλήθεια λέω. Δεν λέω ποτέ ψέματα.

Ρ : Λοιπόν Λούσι. Θα στα εξηγήσω εγώ όλα. Τμηματική αναβίωση σημαίνει πως δεν θα σας δώσω πίσω ολόκληρο το ζωάκι σας, αλλά μόνο το καλύτερο κομμάτι από αυτό…

Λ : … ένα κομμάτι…

Ρ : … η επιλογή του κομματιού που θα επαναφέρω στην ζωή, και το οποίο θα σας αποδώσω μετά την εκτέλεση των απαραίτητων εργασιών, δεν είναι κάτι που θα πρέπει να σε αγχώνει. Το κομμάτι δεν το διαλέγει κανείς άλλος παρά μονάχα εγώ και η επιλογή υπόκειται πάντοτε στα πλέον υψηλά πρότυπα δεξιοτεχνίας και αρετής.

Λ : *(Πάει να μιλήσει)*

Ρ : Άσε με να ολοκληρώσω. Τα υπόλοιπα μέλη του παπαγάλου του Μακάο θα πρέπει να κρατηθούν από εμένα, ως αντίδωρο, ως πληρωμή των υπηρεσιών που θα προσφέρω σε εσένα και τον πατέρα σου.

Λ : Σε εμένα μόνο.

Ρ : Σε εσένα μόνο αφού το προτιμάς. Με την επιλογή της λύσης της τμηματικής αναβίωσης δεν έχεις καμία άλλη δέσμευση, ούτε υποχρέωση προς το πρόσωπό μου και ούτε πρόκειται να ζητήσω να σε ξαναδώ σε κάποιο σκέλος της διαδικασίας επαναφοράς του παπαγάλου του Μακάο σας. Όταν η δουλειά τελειώσει, το αναβιωμένο μέλος θα σου αποσταλεί στην διεύθυνση της επιθυμίας σου.

Λ : Και τα υπόλοιπα μέλη;

Ρ : Τα υπόλοιπα μέλη δυστυχώς τα αποχωρίζεσαι Λούσι μου. Δεν γίνεται να διαβεί κανείς αυτή την διαδικασία χωρίς μία κάποια απώλεια. Είναι μέσα στους κανόνες. Το πως θα αξιοποιηθούν από εμένα δε, είναι μία ερώτηση που δεν σε αφορά και την οποία επομένως δεν θα θέσεις. Πως σου φαίνεται λοιπόν η πρότασή μου;

Λ : Δίκαιη μάλλον.

Ρ : Μάλλον ;

Λ : Δεν έχω ξέρετε και κάποιο μέτρο σύγκρισης, αλλά σας εμπιστεύομαι.

Ρ : Λούσι μου, Λούσι μου. Αγάπη μου. Δεν υπάρχει μέτρο σύγκρισης και φυσικά και με εμπιστεύεσαι. Οι προτάσεις που κάνω σε εσένα, μα και σε όλους τους πελάτες μου είναι οι πλέον δίκαιες και οι πλέον σωστές, δεδομένης της εκάστοτε περίστασης και μίας σειράς αστάθμητων και σταθερών παραγόντων που καλύτερο είναι να μην τους γνωρίζεις και για αυτό θα τους κρατήσω για τον εαυτό μου.

Λ : Ειδάλλως ;

Ρ : Ειδάλλως ;

Λ : Ειδάλλως η ολική αναβίωση ;

Ρ : Σωστά, η ολική αναβίωση. Πολύ φοβάμαι όμως, πως η ολική αναβίωση δεν ταιριάζει στην περίπτωσή σου. Ήταν βλακεία. Ήταν αβλεψία μου να σου θέσω ένα τέτοιο δίλημμα. Με συγχωρείς αν σου προξένησα σύγχυση με το αρχικό μου ερώτημα. Η μητέρα δεν το έθετε ποτέ, παρά σε σπάνιες περιπτώσεις. Καλύτερα να επιλέξεις την τμηματική αναβίωση.

Λ : Ωστόσο…

Ρ : Όχι ωστόσο.

Λ : Ωστόσο.

Ρ : Όχι ωστόσο σου λέω.

Λ : Ωστόσο.

Ρ : Θα σου πω λοιπόν. Ο πατέρας σου να ξέρεις ποτέ δεν με πίεζε έτσι. Πάντα άκουγε τι είχα να του προτείνω.

Λ : Όχι εσάς κύριε Ρεξ. Την μητέρα σας άκουγε.

Ρ : Άκου Λούσι, άκου κορίτσι μου. Αφού θες να μπεις στον χορό. Πες μου ποιος είμαι εγώ, ποιος είμαι εγώ για να σου πω να μην χορέψεις; Είναι κρίμα Λούσι γιατί σε αγαπώ… σε συμπαθώ εννοώ. Το μόνο που ήθελα ήταν να σε προστατέψω.

Λ : Από τι; Από την αλήθεια;

Ρ : Περίπου. Από την τέχνη.

Λ : Και γιατί να θέλει κανείς να προστατέψει κάποιον άλλον και ειδικά εμένα από την τέχνη;

Ρ : Η διαφορά της τμηματικής από την ολική αναβίωση βρίσκεται στο αντίδωρο.

Λ : Αν μου επιστρέψετε ολόκληρο τον παπαγάλο του Μακάο, χωρίς να κρατήσετε για την δική σας τέρψη, για την δική σας πληρωμή κάτι, ένα φτερό,

ένα πούπουλο, ένα ποδαράκι, μία ανάμνηση, τότε δεν θα υπάρχει αντίδωρο. Σας αντιλαμβάνομαι.

Ρ : Με αντιλαμβάνεσαι πράγματι. Λούσι ξέρεις, ο τρόπος που σκέφτεσαι…

Λ : Μοιάζει πολύ με τον δικό σας. Το ξέρω. Και να φανταστώ έχετε εκπλαγεί.

Ρ : Όχι…

Λ : Ναι, ναι, ναι και ναι. Ο εαυτός σας δεν σταματάει ποτέ να σας εκπλήσσει;

Ρ : Σωστά.

Λ : Και δεν παύει και ποτέ να σας φοβίζει. Σωστά;

Ρ : Σωστά.

Λ : Με φοβάστε κύριε Ρεξ;

Ρ : (Γέλιο) Μην αγχώνεσαι γι' αυτό Λούσι. Κανείς δεν με φοβίζει παραπάνω από ότι ο ίδιος μου ο εαυτός.

Λ : Θα επιλέξω λοιπόν την ολική αναβίωση.

Ρ : Μα δεν σου είπα…

Λ : Δεν χρειάζεται να μου πείτε κανέναν όρο. Αυτό που ήθελα να ακούσω, το έχω ακούσει.

Οι δύο συνομιλητές σηκώνονται και να δίνουν τα χέρια

Ρ : Είμαστε σύμφωνοι.

Λ : Είμαστε σύμφωνοι.

Ρ : Αύριο το πρωί.

Λ : Αύριο το πρωί.

Σκηνή ΙΙΙ

Σκηνικός χώρος : Αργότερα την ίδια μέρα. Στην μεγάλη τραπεζαρία του σπιτιού του Ρεξ. Τραπέζι στρωμένο με κηροπήγια και πορσελάνινα σερβίτσια. Ο πατέρας του Ρεξ κάθεται στο τραπέζι και περιμένει τον Ρεξ να του σερβίρει το φαγητό.

Πρόσωπα : Πατέρας **(Π)**, Ρεξ **(Ρ)**

ΠΑΤΕΡΑΣ : Τι θα φάμε σήμερα ;

ΡΕΞ : Το αγαπημένο σου.

Π : Πάλι**;**

Ρ : Νόμιζα πως σου άρεσε η κοτόσουπα**.**

Π : Μου αρέσει πράγματι**.**

Ρ : Ε τότε;

Π : Το τρώμε την τελευταία εβδομάδα. Το ίδιο, κάθε μέρα. Κοτόσουπα αβγολέμονο. Κουράστηκα.

Ρ : Να μην κουράζεσαι. Τα χάπια σου τα παίρνεις;

Π : Ναι.

Ρ : Μα πως ναι; Είδα πως το κουτί από όταν…

Π : …από όταν πέθανε η μαμά…

Ρ : …ναι από όταν πέθανε η μαμά. Το κουτί είναι άθικτο.

Π : Συγγνώμη.

Ο Ρεξ σερβίρει το φαγητό.

Ρ : Το ζήτημα δεν είναι να μου ζητάς συγγνώμη. Το ζήτημα είναι να παραμείνεις υγιής. Έλα φάε το φαΐ σου, θα κρυώσει.

Π : Σε ευχαριστώ που με προσέχεις.

Ρ : Δεν υπάρχει κάτι να με ευχαριστήσεις.

Π: Γιατί παίρνω χάπια **;**

Ρ : Δεν ξέρω. Αλλά η μαμά πάντα επέμενε πως δεν θα έπρεπε να χάσεις καμία δόση. Σίγουρα θα είχε τους λόγους της.

Π : Πιστεύεις;

Ρ : Πιστεύω. Η μαμά πάντα είχε τους λόγους της.

Π : Άρα να τα ξαναρχίσω;

Ρ : Επιβάλλεται. Ωραία η σούπα;

Π : Καλή είναι, αλλά αύριο θα μου φτιάξεις κάτι άλλο;

Ρ : Σαν τι;

Π : Δεν ξέρω. Δυσκολεύομαι να θυμηθώ. Αλλά σίγουρα υπάρχουν και άλλα φαγητά.

Ρ : Υπάρχουν**.**

Π : Σίγουρα υπάρχουν. Έχω την ανάμνηση.

Ρ : Ναι. Εξάλλου αύριο δεν προλαβαίνω να φτιάξω κοτόσουπα. Έχω πολλή δουλειά. Θα σου παραγγείλω μία πίτσα.

Π : Πίτσα;

Ρ : Ναι ζυμάρι με τυρί και ντομάτα. Θα σου αρέσει.

Π : Αφού το λες.

Ρ : Τρώγε τώρα.

Π : Για πες τι δουλειά έχεις αύριο; Έχει να κάνει με αυτή την κοπέλα;

Ρ : Ναι, αλλά εσύ που το ξέρεις;

Π : Ακουγόσασταν εχθές.

Ρ : Α έτσι ;

Π : Μιλούσατε με ένταση. Η μητέρα σου ποτέ δεν μιλούσε με ένταση με τους πελάτες.

Ρ : Συμβαίνει σε σπάνιες περιπτώσεις.

Π : Και τώρα είναι μία σπάνια περίπτωση;

Ρ : Πολύ φοβάμαι πως ναι.

Π : Το κυνικό γονίδιο; Δεν πιστεύω;

Ρ : Αρκετά είπαμε. Θες άλλη σούπα;

Π : Εγώ να σε βοηθήσω θέλω.

Ρ : Δεν ξέρω τι να σου πω και πως να στο εξηγήσω. Κάποια στιγμή…

Π : Όποτε θες. Εγώ είμαι εδώ.

Ρ : Σε ευχαριστώ. Το μόνο που μπορώ να σου πω…

Π : Πες μου.

Ρ : Φοβάμαι.

Π : Παπαγαλάκι έφερε η κοπέλα;

Ρ : Έναν γαλαζοκίτρινο Παπαγάλο του Μακάο.

Ρ : Φοβάμαι σου είπα.

Π: Εντάξει συμβαίνει. Είναι τρομακτικά τα παπαγαλάκια.

Ρ : Όχι περισσότερο τρομακτικά από τους ανθρώπους.

Σκηνή IV

Σκηνικός χώρος : Στο σπίτι-εργαστήριο του Ρεξ. Η Λούσι χτυπάει επίμονα το κουδούνι της πόρτας. Στο σαλόνι του σπιτιού φαίνεται να υπάρχει μόνο ο πατέρας του Ρεξ. Ο Ρεξ είναι στον μέσα χώρο και προς το παρόν δεν εμφανίζεται.

Πρόσωπα : Πατέρας **(Π)**, Λούσι **(Λ)**

ΠΑΤΕΡΑΣ : Ρεξ ! Ρεξ ! Το κουδούνι… Θα ανοίξεις; Περιμένεις επισκέψεις σωστά; Με ακούς; Ρεξ ! Για το ραντεβού σου λέω, το επαγγελματικό σου ραντεβού. Κάποιος χτυπάει την πόρτα; Με ακούς; Ρεξ! Την χτυπάει επίμονα. Θέλεις μήπως να ανοίξω εγώ; Η μαμά σου δεν με άφηνε να ανοίγω ποτέ στους πελάτες. Μία φορά το είχα κάνει και μετά… μετά δεν πήγαν καλά τα πράγματα. Αλλά ίσως εσύ είσαι αλλιώς. Ο καθένας έχει τις δικές του περιέργειες, τον δικό του χαρακτήρα, τις δικές του προεκτάσεις. Ρεξ, Ρεξ αν θες μπορώ να ανοίξω εγώ για σένα. Εμένα δεν μου είναι κόπος. Καθόλου κόπος. Εξάλλου την κοπέλα αυτή. Βασικά την Λούσι. Λούσι δεν την λένε. Σε άκουσα να την φωνάζεις έτσι χθες. Λούσι. Περίεργο όνομα. Ανθρώπου, σκύλου και λούτρινης αρκούδας. Την κοπέλα αυτή, θα χαρώ πολύ να την γνωρίσω Ρεξ. Θα ήταν χαρά μου. Τιμή μου θέλω να πω, τιμή μου. Χαίρομαι πολύ όταν γνωρίζω τις φίλες σου, τους πελάτες σου, τις πελάτισσές σου εννοώ. Ρεξ! Ρεξ!

Ο πατέρας ανοίγει την πόρτα.

ΛΟΥΣΙ : Καλησπέρα, εσείς…

Π : …εγώ…

Λ : …εσείς θα πρέπει να είστε ο πατέρας του κυρίου…Ρεξ. Μου μίλησε για σας.

Π : Αλήθεια;

Λ : Εννοείται. Είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους του που…

Π : …με φροντίζει.

Λ : Ναι που σας φροντίζει.

Π : Με αγαπάει πολύ.

Λ : Φαίνεται.

Π : Χαίρομαι που το αναγνωρίζεις και εσύ. Λούσι σωστά;

Λ : Βλέπω είστε ενημερωμένος.

Π : Ε πως ! Εμείς δεν έχουμε μυστικά.

Λ : Οι σκύλοι δεν πρέπει εξάλλου να κρατάνε μυστικά από τους αφέντες τους. Σωστά; (γελά)

Π : Δεν ξέρω ακριβώς αν είμαι ο αφέντης του γιου μου ή το αντίστροφο, αλλά σωστά! Το λέει και εκείνος εξάλλου αυτό. Θέλεις τσαγάκι Λούσι; Είναι πολύ χαλαρωτικό. Το φτιάχνει ο Ρεξ μόνος του.

Λ : Αφού το φτιάχνει ο κύριος Ρεξ.

Π : Όταν μιλάμε μαζί μπορείς να τον λες και απλά Ρεξ.

Λ : Όπως θέλετε.

Π : Ξέρεις Λούσι, όσο σε ακούσω να μου μιλάς παρατηρώ…

Λ : …πως μοιάζω πολύ με τον κύριο Ρεξ, τον Ρεξ αν το προτιμάτε.

Π : Ακριβώς. Πως ήξερες ότι…

Λ : …θέλετε να πείτε αυτό. Απλά το ήξερα. Φαντάζομαι πως θα σκέφτεστε πως εγώ και ο Ρεξ…

Π : …έχετε μία κοινή…

Λ : …διαστροφή.

Π : Τάση θα έλεγα.

Λ : Τάση για διαστροφή.

Π : Τάση απλά.

Λ : Μήπως φοβάστε να αρθρώσετε την λέξη διαστροφή. Ξέρετε συμβαίνει συχνά…

Π : …όχι καθόλου.

Λ : Συμβαίνει συχνά στους ανθρώπους. Τότε γιατί την αποφεύγετε;

Π : Δεν την αποφεύγω.

Λ : Τότε τι κοινή τάση έχουμε εγώ και ο γιος σας ;

Π : …εεε, τάση για…

Λ : …θα σας βοηθήσω, τάση για έμετο, μήπως συχνοουρία, α όχι για φτέρνισμα. Βλέπετε όταν κάθε άλλη τάση εκλείπει, οι τάσεις που αφορούν την εκροή σωματικών υγρών βγαίνουν στο προσκήνιο.

Π : Έχετε κοινές τάσεις. Εμένα μου αρκεί η λέξη τάσεις. Μην με μπερδεύεις τώρα με μεγάλες λέξεις που δεν ξέρω και δεν μπορώ να πω.

Λ : Αρνείστε να πείτε αυτό που σκέφτεστε. Μα είναι λογικό. Είναι απόλυτα λογικό και εγώ δεν μπορώ παρά να σας το συγχωρώ. Αρνείστε απλώς να πείτε αυτό που κάθε άνθρωπος αρνείται να αρθρώσει κατά τα ανθρώπινα μέσα που εκείνος διαθέτει. Δεν κάνετε δα και κάνα έγκλημα. Είναι μία στάση συνεπής στην φύση σας. Μία στάση σίγουρα σοφή. Πιστεύετε λοιπόν πως είναι τυχαίο που κατά τα φαινόμενα μοιάζω με τον Ρεξ;

Π : Δεν ξέρω Λούσι μου παιδί μου, δεν ξέρω. Εγώ πάντως χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω και που κάνεις παρέα με τον γιο μου. Ελπίζω να με συμπάθησες και εσύ και να μην με βρίσκεις πολύ πεζό ή ανιαρό. Είσαι όμορφη και έξυπνη κοπέλα

ξέρεις. Και όπως φαίνεται συνεννοείστε οι δυο σας. Ξέρεις δεν είναι εύκολο να το βρεις αυτό. Ο Ρεξ είναι ιδιότροπο παιδί από μικρός. Εγώ και η μητέρα του κάναμε αγώνα για να τον μεγαλώσουμε. Αν έχεις χρόνο και διάθεση μπορώ να σου διηγηθώ ένα κάρο ιστορίες για τον γιο μου. Περίεργο παιδί σου λέω από μικρός.

Λ : Μα που είναι ο Ρεξ;

Π : Μέσα, λογικά θα ετοιμάζεται. Τον φώναξα πριν λίγο να έρθει να σου ανοίξει, μα, μα δεν μου απάντησε δυστυχώς. Δεν πρέπει να τον ενοχλούμε όμως. Θα έρθει, θα έρθει μόνος του, είναι μεγάλο παιδί.

Λ : Περίεργο. Εγώ νόμιζα πως με περίμενε. Πως…

Π : Μην αγχώνεσαι κορίτσι μου τώρα θα έρθει σε λίγο.

Λ : …πως ήταν ενθουσιασμένος.

Π : Είναι, είναι πολύ. Λίγο υπομονή κάνε. Να κάτσε εδώ στον καναπέ. Θα σου φέρω κι άλλο τσάι.

Λ : Έγινε… Απλά…

Π : Πες μου, πες μου ό,τι θες.

Λ : Θα προτιμούσα να μην μιλάμε.

Κάθονται για κάποια ώρα στο σαλόνι, αμίλητοι, κάθε τόσο ακούγονται μηχανικοί ήχοι.

Λ : Να ρωτήσω κάτι ;

Π : Βέβαια.

Λ : Που είναι το δωμάτιο του Ρεξ ;

Π : Πίσω από την κόκκινη πόρτα. Αλλά περίμενε Λούσι μου. Δεν κάνει να μπαίνουμε μόνοι μας στην κόκκινη πόρτα. Πρέπει να μας βάλει μέσα ο Ρεξ.

Λ : Και τι κάνει πίσω από την κόκκινη πόρτα;

Π : Δεν ξέρω. Θα ετοιμάζεται λογικά. Έχε λίγη υπομονή βρε κουτό και θα έρθει. Θα έρθει και στο μεταξύ, εγώ θα σου φτιάξω εγώ ένα ακόμα τσαγάκι, να…

Κάθονται για κάποια ώρα στο σαλόνι, αμίλητοι, κάθε τόσο ακούγονται μηχανικοί ήχοι.

Λ : Κι αν τώρα εκείνος μας κοιτά, πίσω από μία κάποια χαραμάδα, πίσω από κάποια οπή, κάποια οπή ειδικά φτιαγμένη ώστε να είναι ανεπαίσθητη. Και κάθε φορά που μιλάμε ή αναπνέουμε, μας κρυφακούει κολλημένος πάνω στην πόρτα ώστε να μην χάνει ούτε μία εισπνοή, ούτε μία εκπνοή μας;

Π : Μπα δεν νομίζω βρε Λούσι μου. Υπερβάλεις τώρα (το σκέφτεται). Μπα, μπα η φαντασία σου.

Η Λούσι ρίχνει το ζεστό τσάι πάνω στον πατέρα, ανοίγει και μπαίνει μέσα στην κόκκινη πόρτα. Πίσω από την πόρτα υπάρχει μία σκάλα που οδηγεί στο υπόγειο εργαστήριο του Ρεξ. Η Λούσει μπαίνει μέσα.

Σκηνή V

Σκηνικός χώρος : Ένα μεγάλο υποφωτισμένο δωμάτιο με τσιμεντένιους τοίχους. Στην μία γωνία μικρά ξεχαρβαλωμένα έπιπλα σαλονιού και μία κουζινίτσα με μεγάλα καζάνια που βράζουν. Στο βάθος ένα μεγάλο γυάλινο ψυγείο. Σώματα ζώων κρέμονται από τσιγκέλια στο ψυγείο. Στο μπροστινό κεντρικό σημείο της σκηνής ένα μεγάλο τραπέζι ανατόμου με προβολείς να το φωτίζουν. Πάνω στο τραπέζι είναι διάφορα κομμένα μέλη από ζώα, απροσδιόριστα όργανα. Ο Ρεξ φοράει μία λευκή ποδιά γεμάτη αίματα και χτενίζει την κεφαλή από έναν αγριόχοιρο. Η Λούσι εμφανίζεται στην σκηνή καθώς κατεβαίνει την σκάλα.

Πρόσωπα : Ρεξ **(Ρ)**, Λούσι **(Λ)**

ΡΕΞ (κοιτώντας την κεφαλή, αλλά με απεύθυνση στην Λούσι)**:** Ζώο δασόβιο, ζώο του δάσους, ανάμεσα σε πυκνά πλατύφυλλα, δρυς και καστανιές. Μέσα σε δάση με ψιλόλιγνες οξιές και μανιτάρια. Παροιμιώδες κτήνος, κτήνος του μύθου. Κάπρος κατά τους παλιούς. Ζώο περήφανο. Με την ιριδίζουσα, καφεκόκκινη του αρματωσιά, το δυσανάλογο κεφάλι, τα υπερμεγέθη αφτιά, που στέκονται έτοιμα να αφουγκραστούν το πιο μικρό και ντελικάτο θρόισμα. Και πλάι, η μακριά μουσούδα του, τα κοφτερά του δόντια, μα προπαντός οι προαιώνιοι κυνόδοντες, σαν γιαταγάνι γυριστοί και σουβλεροί σαν σπάθη. Λούσι, Λούσι, Λούσι. Δεν σε περίμενα. Πως κι από εδώ; Μπήκες μέσα βλέπω τα κατάφερες.

ΛΟΥΣΙ : Μου άνοιξε ο πατέρας σας. Ο πατέρας σου. Ας καταργήσουμε τις φόρμες ευγενείας. Είναι καιρός.

Ρ : Αυτό είναι κάτι που δεν είχα υπολογίσει.

Λ : Προκύπτουν και απρόοπτα καμιά φορά.

Ρ : Νόμιζα πως δεν θα ερχόσουνα ποτέ. Πως θα έκανες πίσω, πίσω. Έστω και την τελευταία στιγμή, πίσω, έστω και στην τελευταία σκέψη, πίσω. Πως δεν σου ταίριαζε αυτή η συνθήκη. Σταθερά παίρνεις πρωτοβουλίες που δεν περίμενα να πάρεις κι εγώ αποδεικνύομαι ολότελα ανίκανος να σε εμποδίσω. Δεν σου το

κρύβω. Οι πρωτοβουλίες σου με κολακεύουν. Η τελική ευθύνη όμως για τις πρωτοβουλίες αυτές βαραίνει μόνο εσένα. Είσαι έτοιμη λοιπόν;

Λ : Δεν είναι προφανές;

Ρ : Τίποτα δεν είναι προφανές. Ίσως μονάχα το στιλπνό τρίχωμα του αγριόχοιρου ή γυαλάδα των δοντιών του. Κατά τα άλλα το προφανές παραμένει μία μεγάλη εκκρεμότητα.

Λ : Ωραία είναι εδώ πέρα. Εδώδιμα και αποικιακά. Όλα τα προϊόντα του κόσμου στο τραπέζι σου. Σωστά αγαπητέ;

Ρ : Ο καθείς ό,τι μπορεί σε αυτόν τον κόσμο.

Λ : Έλα τώρα ο καθείς ότι μπορεί. Άσε τις ταπεινότητες. Μιλάς σε εμένα. Και εγώ σε ξέρω καλά. Δεν είσαι και κανένας ταπεινούλης. Για να δούμε τι κρύβεις λοιπόν. Για να δούμε.

Ρ : Λίγα πράγματα. Μάλλον θα απογοητευτείς.

Λ : Μα πως λίγα πράγματα; Εσύ μου εξυμνούσες την χαίτη του αγριόχοιρου και τώρα λίγα πράγματα. Δεν νομίζω, δεν νομίζω. Εξάλλου…

Ρ : Αχ εξάλλου, εξάλλου, εξάλλου.

Λ : Θέλω ξενάγηση όπως καταλαβαίνεις.

Ρ : Είμαι λίγο απρόθυμος όπως καταλαβαίνεις.

Λ : Ξεκινάμε. Αυτό τι είναι;

Ρ : Κόκκινο ελάφι από την Βακτριανή ή μόνο το τρίχωμα από αυτό.

Λ : Αλλά εσύ δεν βλέπεις μόνο το τρίχωμα.

Ρ : Εσύ βλέπεις μόνο το τρίχωμα δηλαδή;

Λ : Αυτό;

Ρ : Δεν είναι προφανές;

Λ : Καβούκι, καβούκι χελώνας.

Ρ : Καβούκι αφρικανικής χελώνας της ερήμου. Ένα από τα πιο θαυμαστά δείγματα οστεοπλασίας σε τούτο τον κόσμο. Αυλακιές που σχηματίζουν επάλληλες φολίδες. Το γλυπτό της ερήμου.

Λ : Δεν τα πας και άσχημα για κάποιον απρόθυμο.

Ρ : Είναι απίθανο το τι κατοικίδια επιλέγει να κρατά ο κόσμος στα σπίτια του. Εγώ δεν το κρίνω, δεν με αφορά. Απλά ξέρω να εκτιμώ τα καλά πράγματα. Σε ενδιαφέρει πραγματικά να δεις τι υπάρχει εδώ;

Λ : Πόσες φορές πρέπει να πω το ναι για να πειστείς ;

Ρ : Πολλές μάλλον.

Λ : Είναι αστείο.

Ρ : Το ξέρω.

Λ : Περιβάλεις ό,τι κάνεις με μυστήριο, με καλλιέπεια, με ενθουσιασμό και την ίδια στιγμή…

Ρ : Και την ίδια στιγμή δεν παύω να αμφιβάλω.

Λ: Ακριβώς.

Ρ : Είναι αλήθεια. Έτσι όμως έμαθα. Έτσι με έμαθαν.

Η Λούσι πλησιάζει τον Ρεξ, ενώ εκείνος σταθερά χτενίζει την κεφαλή από το αγριογούρουνο. Πιάνει ένα όργανο που είναι παραδίπλα, το δαγκώνει με αποτέλεσμα να λερωθεί και το βάζει στο στόμα του Ρεξ για το δαγκώσει και αυτός. Πάει να τον φιλήσει. Εκείνος κάνει να απομακρυνθεί.

Ρ : Για αρχή θα προτιμούσα να μην τρως…

Λ : …τα παιχνίδια σου.

Ρ : Πες το κι έτσι.

Λ : Τι έφαγα λοιπόν μικρέ μου κολεξιονίστα, νεφρό λεμούριου, συκωτάκι λάμα; Για πες. Μήπως δεν είναι πολύ ανθρώπινη επιταγή να μου ζητάς να μην παίζω με το φαγητό μου, με το φαγητό σου; Μήπως τελικά δεν απαρνήθηκες παντελώς την ανθρώπινη φύση σου; Μήπως οι εκκρεμότητες που επικαλείσαι δεν σε αφήνουν να κόψεις τον δεσμό;

Ρ : Δεν είναι φαγητό Λούσι. Δεν είναι φαγητό για να το φας.

Λ : Είναι και φαγητό. Μα όχι, όχι, όχι. Είναι τέχνη σωστά; Είναι τέχνη. Ξέρεις όμως καλά πως η τέχνη σου είναι βρώσιμη και μάλιστα όχι απλά βρώσιμη, αλλά και ιδιαίτερα γευστική.

Ρ : Ως μέρος και μόνο μίας τελετουργίας.

Λ : Μίας τελετουργίας της οποία βασικό στοιχείο είναι η ηδονή.

Ρ : Δεν λογίζεται τελετουργία δίχως ηδονή εξάλλου.

Λ : Για εμάς μάλλον όχι. Λοιπόν η ξενάγηση.

Ρ : Η ξενάγηση, η ξενάγηση. Από όσα έχω, από όσα μάζεψα, από όσα έσωσα από την λήθη ποτέ δεν με γοήτευσε κάτι περισσότερο από τα μάτια. Τα μάτια των ζώων δεν μαρτυρούν τίποτα από την ζωή τους, παρά μαγνητίζουν μονάχα την τελευταία τους στιγμή. Την τελευταία στιγμή που έζησαν πριν κοπεί ζωτική χορδή της ύπαρξης. Πριν περάσουν στο μετά. Εγώ είμαι εδώ για την αναστροφή αυτού του μετά. Ωστόσο τα μάτια τους επίμονα αγνοούν τον ρόλο μου. Αυτό είναι το πιο δύσκολο μέρος της δουλειάς. Η αναστροφή του βλέμματος του θανάτου από τα μάτια που τον έχουν αντικρίσει και που έχουν πληγωθεί. Το βλέμμα του αφρικανικού ελέφαντα είναι βαθύ, καφέ στοχαστικό, φωλιασμένο ανάμεσα σε ζαρωμένα στρώματα σάρκας και δύναμης, το βλέμμα της γλαύκας είναι στητό, επίδοξο, σε επιτηρεί και το επιτηρείς πάντα από απόσταση, οι φώκιες έχουν μαύρο βλέμμα, γουρλωτό, πάντα εντυπωσιάζονται στην όψη του

θανάτου, αλλά χάρη στις καμπύλες του κορμιού τους ξέρουν καλά και να του ξεγλιστρούν.

Λ : Και στα καζάνια;

Ρ : Στα καζάνια;

Λ : Γιατί κοχλάζουν τα καζάνια; Τι έχει ανάγκη από τόσο εξαγνισμό;

Ρ : Πρέπει να βράζεις καλά το βλέμμα του θανάτου αν θέλεις να το περιγελάσεις. Ο θάνατος αρέσκεται στις υψηλές θερμοκρασίες.

Λ : Αυτά που λες μοιάζουν πολύ ποιητικά ξέρεις για να είναι πραγματικά.

Ρ : Νομίζεις ότι αυτό που πάμε να κάνουμε εδώ δεν είναι ποιητικό; Αν αυτό δεν είναι ποιητικό τότε τι είναι ; Το νόημα είναι να υπερβούμε τον ρεαλισμό. Προφανώς και με τα στενά πρότυπα του ρεαλισμού, ό,τι λέω, ό,τι κάνω, ό,τι σκέφτομαι δεν στέκει. Και όχι δεν στέκει λίγο. Δεν στέκει καθόλου, δεν στέκει καθόλου μα καθόλου. Αλλά δεν λες πως με καταλαβαίνεις; Δεν λες πως είσαι ίδια με μένα;

Λ : Είμαι, θέλω να πω…

Ρ : Δεν έχεις την ίδια πως το λένε… την ίδια διαστροφή.

Λ : Εεε…

Ρ : Δεν είσαι σίγουρη μικρή Λούσι; Μήπως έχεις αμφιβολίες τελικά;

Λ : Μ'αρέσει να σε ακούω να μου περιγράφεις διεργασίες που φαντάζουν ποιητικές. Να μου λες πώς δίνεις πίσω την ζωή. Να μου μιλάς για δώρα και αντίδωρα. Βρίσκω ουσία σε αυτό. Βρίσκω ουσία στο περνάς το φράγμα. Στο πως βάζεις το χέρι σου μέσα στην φωτιά για παίξεις με την φλώγα. Και ναι, τα νεκρά σκυλάκια και γατάκια είναι τα παιχνίδια σου. Είναι τα παιχνίδια σου γιατί για να παίξεις με τον θάνατο πρέπει να τον προσεγγίσεις με την αφέλεια του παιδιού. Ειδάλλως σε αφορά πολύ για να τον περιγελάς με τόση χάρη. Η αφέλεια του παιδιού. Εκεί ακριβώς είναι η ποίηση σου.

Ρ : Εκεί είναι και το πρόβλημα, το πρόβλημά μου. Στον ομφάλιο λώρο. Σε ότι μένει άκοπο.

Λ : Και ο δικός σου ;

Ρ : Άκοπος. Ξέρεις πίστευα πως τώρα που δεν είναι εδώ.

Λ : Ποια δεν είναι εδώ; Πες το.

Ρ : Πίστευα πως τώρα που δεν είναι εδώ… η μητέρα μου. Δεν είναι εδώ, δεν είναι εδώ… Τι μαλακίες. Τι ευφημισμός. Πως τώρα που πέθανε. Πως τώρα που γεια σου. Πως τώρα που… ναι πως τώρα που… Ξέρεις θα τον έκοβα τον ομφάλιο τον λώρο. Θα έπαιρνα ένα ψαλίδι και θα τον έκοβα. Έτσι έλεγα. Και ξέρεις τι έκανα, τον έκοψα. Αλλά κάτι το ψαλίδι που δεν έκοβε καλά, κάτι το χέρι μου που έτρεμε, κάτι το δέρμα που είχε γίνει γερό από τον καιρό και ήταν πιο παχύ από ότι αρχικώς τα είχα υπολογίσει, απέμεινα να τον κοιτώ και να με κοιτά. Να αιμορραγεί και να φωνάζει. Να μου λέει μη και εγώ να επιμένω και εγώ να επιμένω κι άλλο κι άλλο κι άλλο (παύση, λαχανιάζει). Βλέπεις το μεγάλο ψυγείο. Εκεί φυλάω τον ομφάλιο λώρο μου, εκεί, ανάμεσα σε στρώματα πάγου, που κάθε φορά που τα βλέπω μοιάζουν και πιο κόκκινα.

Η Λούσι αγγίζει το ψυγείο

Ρ : Θα προτιμούσα να μην το ανοίξεις όμως. Εξάλλου εσύ ήρθες για το παπαγαλάκι σου σωστά;

Λ : Σωστά.

Ρ : Εξάλλου η σχέση μας είναι καθαρά επαγγελματική, σωστά;

Λ : Σωστά.

Ρ : Σωστά.

Λ : Ορίστε λοιπόν (του δίνει το νεκρό παπαγαλάκι μέσα σε ένα πανί).

Ρ : Ευχαριστώ.

Λ : Γεια σου Σίγκμουντ.

Ρ : Είναι κάτι άλλο που θα ήθελες να του πεις πριν προχωρήσουμε με την διαδικασία;

Λ : Όχι, όχι.

Ρ : Αν θέλετε σας αφήνω και μόνους, δεν έχω πρόβλημα.

Λ : Είμαι οκ, ευχαριστώ.

Ρ : Τέλεια.

Λ : Ωραία και αφού τελειώσαμε με τα προσχήματα, ας ασχοληθούμε τώρα και με την ολική επαναφορά.

Ρ : Τότε μάλλον έχω δύο περιστατικά για σήμερα.

Λ : Εννοείς…

Ρ : Ναι εννοώ τον παπαγάλο σου και εσένα ακριβώς. Εγώ θα προτιμούσα να είχα μόνο τον παπαγάλο σου, αλλά αφού επιμένεις.

Λ : Τι να κάνουμε. Προέκυψε και ένα δεύτερο περιστατικό (συλλαβιστά). Συμβαίνουν αυτά. Θα πρέπει ωστόσο πρώτα να ξεκολλήσεις το βλέμμα σου από την γουρουνοκεφαλή.

Ρ : Η γουρουνοκεφαλή βοηθά στην δημιουργία της ατμόσφαιρας. Είναι οπλισμένη με μπόλικο λίπος και μυτερές λαβές.

Λ : Η ατμόσφαιρα δεν αρκεί όταν έχουν μπει στην σκηνή τα ομιλούντα πρόσωπα.

Ο Ρεξ φέρνει μία καρέκλα και διάφορα μεταλλικά ιατρικά εργαλεία.

Ρ : Μπορείς να πάρεις την θέση σου λοιπόν. Την θέση που…

Λ : Πάντα ήθελα.

Ρ : Μόνη σου τα λες.

Η Λούσι κάθεται στην καρέκλα. Ο Ρεξ της βάζει στο κεφάλι ένα μεταλλικό εργαλείο και της εφαρμόζει κάποια καλώδια στα πόδια και στα χέρια.

Λ : Ο καλλιτέχνης και το μοντέλο του (ο Ρεξ γελά). Πόσο ανιαρό ντουέτο. Εθιμοτυπικό. Προβλέψιμο. Ο ιδιότροπος καλλιτέχνης και το αντικείμενο του πόθου του. Ένα νεαρό, ευάλωτο και τρυφερό αρνάκι, μου μεθοδεύεται από τον ιδιοφυή αυτόν νου με τρόπο γραμμικό, μεθοδικό, σίγουρο προς την αναπόφευκτη σφαγή. Και κάπου εκεί μεσολαβεί η θεά και την μεταμορφώνει σε ένα τρυφερό ελαφάκι.

Ρ : Όχι και τόσο πρωτότυπο το σενάριο.

Λ : Πρωτότυπο όχι, αλλά οι καταστατικοί μύθοι διατηρούν πάντα την λειτουργικότητά τους.

Ρ : Ναι αλλά οι καταστατικοί μύθοι διέπονται πάντα από μία νομοτέλεια που δεν με εκφράζει.

Λ : Μα γιατί είμαστε εδώ αν όχι για να διασκεδάσουμε αυτή την νομοτέλεια ;

Ρ : Και πως σκέφτεσαι λοιπόν την δική μας νομοτέλεια ;

Λ : Με ρωτάς; Νόμιζα πως εσύ είσαι ο καλλιτέχνης.

Ρ : Αφού μαζί με τους πληθυντικούς της ευγενείας απαρνήθηκες και τις νομοτέλειες, ας είναι.

Λ: Σου απέδωσα όμως χωρίς δισταγμό τον τίτλο του καλλιτέχνη που τόσο αποζητάς. Νομίζω αυτό σου αρκεί. Εξάλλου οι ευγένειες είναι μία νομοτέλεια ολωσδιόλου ξεπερασμένη. Εξάλλου…

Ρ : Εξάλλου τι;

Λ: Εξάλλου μπορεί εσύ να θες να περιβάλεις την περιώνυμη ολική επαναφορά με ένα κάποιο πέπλο μυστηρίου. Να θες τρομάξεις εμένα και εσένα μαζί, να

εφαρμόζεις στο σώμα μου εργαλεία, να μου κάνεις μετρήσεις, να με υπολογίζεις από άκρη σε άκρη, από σπιθαμή σε σπιθαμή, αλλά και οι δύο μας ξέρουμε πως η επαναφορούλα σου είναι κάτι που και εσύ ακόμα αγνοείς.

Ο Ρεξ μιλάει ακουμπώντας την Λούσι αισθησιακά.

Ρ : Το αγνοώ; Ώστε έτσι νομίζεις; (Η Λούσι πάει προς το ψυγείο). Ξέρω καλά τι είναι η ολική επαναφορά. Η ολική επαναφορά είναι μία προσπάθεια να επαναφέρω προπαντός εμένα.

Λ : Εσένα, ακριβώς εσένα. Όλα γίνονται για εσένα.

Ρ : Μία προσπάθεια να δέσω σφιχτά τους κορμούς, να τους σμιλέψω μέχρι να επιτύχω την επιθυμητή στιλπνότητα, να ορθώσω το κατάρτι, να ανυψώσω το πανί. Η σχεδία είναι ένα τεχνούργημα που απαιτεί απόλυτη ακρίβεια κινήσεων. Πρέπει να πλέει και να επιπλέει, πρέπει να την φέρεις και να σε φέρει. Πάτε πάντα μαζί, βήμα το βήμα. Ένα βήμα έξω, ένα βήμα εκτός και σε έφαγε η θάλασσα και σε έφαγε το αλάτι. Αγοράζω τόνους αλάτι. Το αλάτι διατηρεί την νεκρή σάρκα, προλαμβάνει τις οσμές. Κάθε βράδυ μου φέρνουν μία νεκρή γάτα. Κάθε βράδυ θάβω μία γάτα στο αλάτι. Παιχνίδια λες εσύ. Όχι πάντα, όχι κατά ανάγκη. Έχω έναν σωρό από νεκρές γάτες και αλάτι. Το καταλαβαίνεις; Αν όχι δεν πειράζει. Ούτε εγώ. Εγώ το νιώθω, το νιώθω βαθιά και αρκούμαι σε αυτό. Τα βράδια τις ακούω να γρατζουνάνε τα ξύλινα πατώματα και να αλυχτούν ανήσυχες στο αλμυρό τους στρώμα. Με τόσες ψυχές, οι νυχτερινές επισκέψεις δεν θα έπρεπε να συνιστούν ανοίκεια συνθήκη. Και το λοιπόν, δεν είναι. Τα νεκρά ζώα γίνονται υβρίδια, σφίγγες, χίμαιρες, σειρήνες, γρύπες και άλλα τόσα. Τα νεκρά ζώα εδώ ζουν στο ενδιάμεσο, ζούνε στον μύθο. Γίνονται τέρατα συντροφιάς και αγαθά στοιχειά. Σε συνοδεύουν, σε παρηγορούν. Με συνοδεύουν, με παρηγορούν. Τα νεκρά ζώα σε κοιμίζουν, σου λένε παραμύθια.

Λ : Αλλά εμένα δεν σκοπεύεις να με σκοτώσεις; Σωστά μωρό μου; Δεν είμαι μία νεκρή γάτα κρυμμένη στο πατάρι, ένα κομμάτι σάρκας στον σωρό; Είμαι κάτι άλλο, σωστά ;

Εφαρμόζει μία μάσκα στο πρόσωπο της Λούσι. Η Λούσι δείχνει να συναινεί και δεν αντιστέκεται. Στην διάρκεια του μονολόγου που ακολουθεί δείχνει να πνίγεται. Ο Ρεξ πιέζει την μάσκα δυνατά στο πρόσωπό της, παρά την αγωνία της Λούσι. Μιλάει αργά και σταθερά.

Ρ : Εσένα θα σου πω ένα παραμύθι Λούσι. Ένα παραμύθι για δύο σκύλους. Για δύο σκύλους που γαβγίζανε μαζί κι ήταν χορωδία κυνική κι ήταν χορός, χορός κυκλικός εσωστρεφής σαν δακτυλίδι, που κάθε φορά στένευε μέχρι να γίνει χορός του εαυτού. Χορός περί του εαυτού. Πρέπει να κάνεις υπομονή γλυκιά μου. Τώρα είναι η στιγμή που πρέπει να φανείς γενναία (μικρή παύση). (της ψιθυρίζει στο αφτί) Το στόμα του σκύλου βρωμάει. Τα σάλια τρέχουν πιο γρήγορα από τα πόδια. Δεν αρκεί παρά μία δαγκωματιά στον λαιμό για να επέλθει το μοιραίο. Μία απλή δαγκωματιά. Και τότε ο μπόγιας έρχεται να καθαρίσει ό,τι μένει. Και κάθε κουβέντα για την λαμπάδα του τριχώματος, την κόψη των δοντιών, για ζώα μυθικά και αλλογενή χάνει αυτόματα κάθε ουσία, κάθε ειρμό. Λίγο ακόμα, λίγο ακόμα μόνο. Γιατί εκείνο που μετρά είναι η δαγκωματιά στον λαιμό. Είναι η πληγή και το αποτύπωμα στην γλυπτική καμπύλη. Είναι το λάξευμα της πρωτόλειας πέτρας, είναι η πληγή που σε νικά και σε αλλάζει, που δρασκελίζει τα όρια του ανθρώπινου και που γεννά παράταιρες, πρωτόγνωρες στο σώμα σου αισθήσεις. Κοιμήσου Λούσι, κοιμήσου. Και αν στον ύπνο σου αλυχτάς θα είμαι εδώ για σένα. Σκύλος και συ, σκύλος και γω. Φρουρός αντί φρουρού για μένα και για σένα.

Ο Ρεξ γλύφει, φιλά και δαγκώνει τον λαιμό της Λούσι. Αίμα τρέχει. Τα φώτα κλείνουν.

Σκηνή VI

Σκηνικός χώρος : Στο ίδιο δωμάτιο μετά από μία εβδομάδα. Στο κέντρο του χώρου είναι τα σώματα της Λούσι και της μητέρας σε δύο κρεβάτια νοσοκομείου. Ο Ρεξ μαγειρεύει στα μεγάλα καζάνια σε εύθυμη διάθεση.

Πρόσωπα : Πατέρας **(Π),** Ρεξ **(Ρ)**

ΠΑΤΕΡΑΣ : (ακούγεται από πάνω) Ρεξ ! Τι σκατά κάνεις εκεί κλεισμένος μία εβδομάδα. Άνοιξε μου ρε που σου χτυπάω! Δεν με ακούς; Ρε συ βλαμμένο είσαι; Δεν με ακούς ρε; Άνοιξε μου!

Ο Ρεξ πάει να ανοίξει την πόρτα. Ο πατέρας είναι πίσω από την πόρτα και πέφτει ο ένας πάνω στον άλλον.

ΡΕΞ : Αααα μπαμπά, μπαμπάκα μου. Πέρασε, κόπιασε, έλα. Καιρό έχω να σε δω ρε συ. Και πάνω στην στιγμή που σκεφτόμουν να σε καλέσω για να μοιραστώ μαζί σου το υψηλό, αλλά πολύ κοπιαστικό -πίστεψέ με- έργο, που εκτελώ τις τελευταίες μέρες. Αμφιταλαντευόμουν αν προτιμούσα να αντικρύσεις απευθείας το τελικό αποτέλεσμα ή το work in progress, αλλά χαλάλι. Εσύ όλα καλά; Όλα καλά; Πες αλήθεια ! εμένα να μου τα λες όλα. Όλα πολύ καλά; Μπράβο, μπράβο, μπαμπά μου! Όλα πάντα καλά!

Τον πηγαίνει στο εσωτερικό του δωματίου, στο σαλονάκι. Ο πατέρας κοιτάει τον χώρο με τρόπο έκθαμβο.

Ρ : Πωπωπω ρε συ τι κάνεις ; Πως είσαι; Σε πεθύμησα ρε συ. Χαθήκαμε, χαθήκαμε. Μία εβδομάδα. Αιώνες μου φαίνεται. Βλέπεις εδώ τι δουλειά έχει πέσει. Χαμούλης. Κάθισε, ετοιμάζω φαγητό. Θα φάμε μαζί σήμερα. Και που λες ασχολούμαι με την μαμά. Μου ήταν δύσκολο στην αρχή αλλά το πήρα απόφαση τελικά και με λύτρωσε. Δεν το περίμενα έτσι. Αφού πέθανε, κάθε βράδυ πήγαινα στο νεκροταφείο. Κάθε σκύλος που σέβεται τον εαυτό του πάει το βράδυ στα νεκροταφεία. Δεν είναι ζήτημα νεκροφιλίας. Είναι ζήτημα ταυτοτήτων. Το δεύτερο βράδυ την έφερα εδώ. Την έβαλα ολόκληρη στον μεγάλο καταψύκτη. Το κεφάλι δεν χώραγε. Το έκοψα και το έβαλα χώρια. Κάθε

πρωί άνοιγα την κατάψυξη. Ήταν ένα τελετουργικό αναπόφευκτο. Άνοιγα την κατάψυξη και το έβλεπα μπροστά μου. Το κεφαλάκι της κυρά Μαρίας. Το πιστεύεις; Ούτε εγώ το πίστευα. Το τσουπωτό το κεφαλάκι της κυρά Μαρίας. Τι χαρά, τι αγαλλίαση κάθε φορά (*γέλιο*). Ένα τέτοιο κεφαλάκι δεν μπορεί ποτέ να παραμείνει στην λήθη. Ποτέ, ποτέ. Ήταν σαν άγγελος. Στα μαλλιά της είχαν σχηματιστεί κρύσταλλα, κρύσταλλα λευκά από λευκό αγνό πάγο. Αλλά τα χείλη της… αυτά τα χείλη που θυμάσαι. Αυτά τα χείλη που δεν αλλάζουν ποτέ… χρώμα… σχήμα… άρωμα. Ροδαλά και στρόγγυλα! Ροδαλά και στρόγγυλα! Μία Οφηλία βυθισμένη στα άδυτα του ψυγείου μου και εγώ ένας ιερόσυλος θεατής. Μα ήταν κυρίως εκείνη η οσμή που με καλούσε, η τόσο γνώριμη, η τόσο ξένη. Μου είχε λείψει αυτή η οσμή, μου είχε λείψει πολύ. Μουστάρδα και νωπό βρεγμένο χώμα. Στο μεγάλο ψυγείο το τελευταίο σώμα της. Πάντα ανθρώπινο, πάντα ανθρώπινο και εύπλαστο ως την άκρη. Η ανάμνηση από τις κόκκινες γοβίτσες της, τις επιδεικτικά πλασμένες για τα παχουλά της άκρα δεν μπορούσε να ξεριζωθεί από τον νου μου. Τα τελευταία τακουνάκια των ανθρώπων. Πόσο θαυμάζω τα ύστατα τακουνάκια! Τακουνάκια, τακουνάκια (*τραγουδιστά*). Αστεία λέξη ε; Αχ κακομοίρα κυρά Μαρία. Άδικα σε πήγαν, άδικα. Θα την εκθέσω ξέρεις. Η τέχνη είναι για να την μοιραζόμαστε, ειδικά η υψηλή. Θα την εκθέσω. Θα εκθέσω την μάνα μου στα μάτια του κοσμάκη. Πως; Ένας από αυτούς τους ηλίθιους που μου φέρνει νεκρές γάτες είναι σαλονάρχης λέει, είναι φίρμα, πρώτο όνομα στην πόλη. Αστικό σαλόνι τέχνης. Καλεσμένες : εκκεντρικές κυρίες και κύριοι με ψηλά καπέλα και μοντγκόμερι. Πριβέ. Μόνο για τους πλέον, τους πλέον φιλότεχνους και τους πλέον, τους πλέον φραγκάτους. Το φαντάζεσαι; Εγώ μέσα στην αστική, στην σαλονάτη μπουρζουαζία. Κι εγώ που νόμιζα πως ήμουνα για πάντα εξόριστος, εξόριστος από αυτό το άστυ. Πως ήμουν εγκλωβισμένος εις αεί να ζω στο περί, στο περί-άστυ, στο περιαστικό. Ποτέ στο κέντρο, ποτέ στον πυρήνα. Η δική του πρόταση προφανώς είναι για να εκθέσω τα γατάκια του. Τον μαλάκα. Ποιος εκθέτει ταριχευμένες γάτες; Δεν υπάρχει πιο βαρετό θέαμα από μία ταριχευμένη γάτα. Προφανώς και δεν θα το κάνω. Οι αυθαιρεσίες είναι πράξεις άξιες να διαπράττει κανείς. Θα την εκθέσω. Δεν θα εκθέσω γάτες, θα εκθέσω την μάνα μου. Αχ και τι δεν έδινα για να δω την έκπληξη και την απορία ζωγραφισμένη στα φιλότεχνα προσωπάκια τους. Αυτό είναι ρεαλισμός, αυτό είναι. Το δείπνο είναι έτοιμο. Σερβιρισμένο. Τρώμε.

Π : Πρώτα η μάνα σου και τώρα εσύ. Αλλόκοτοι, φρικιά. Τι στο διάολο γυρεύω εγώ εδώ μαζί σας. Έχεις δει ρε βλαμμένο τις άλλες οικογένειες; Τις έχεις δει; Είναι χαρούμενες ρε οι άλλες οικογένειες, είναι απλές. Εμείς είμαστε ένα μπουρδέλο, ένα μπουρδελάκι. Ένα γαμημένο μπουρδελάκι. Τι τέχνη ρε μαλάκα,

τι τέχνη. Με κοροϊδεύεις ρε. Ποιον κοροϊδεύεις; Θες να μου 'σαι και σκύλος ρε. Κακομοίρη τρελάρα. Ένας νεκρόκαυλος είσαι και τίποτα παραπάνω, ένας αρρωστημένος νεκρόκαυλος και εσύ και η μάνα σου. Σαλή κι αυτή, σαλός κι εσύ. Τρελή που έσπειρε τρελή σπορά. Σε κατέστρεψε ρε μαλάκα, σε κατέστρεψε. Σαν τα μούτρα της σε έχει κάνει. Τι στο διάολο κάνεις εδώ κάτω κλεισμένος (αρχίζει να πετάει στο πάτωμα διάφορα ταριχευμένα ζώα από ένα ερμάριο). Ταριχεύεις, μαλακίες, μαλακίες. Τα παιδιά του κόσμου γίνονται δικηγόροι, γιατροί, χτίστες, οικοδόμοι. Εσύ όχι, εσύ εκεί να ακολουθήσεις την αρρώστια αυτή. Νεκροθαυτάκι του κώλου ρε, αυτό είσαι και τώρα θες να μου κάνεις και τον καλλιτέχνη. Κάντη να ρε ό,τι θες την καριόλα, Κάντη ν'ό,τι θες. Πάρτης το κεφάλι και κάντο κορνίζα, θαύμασε το, φάτο, γλύψτο, γάμα το, χέστηκα, χέστηκα, χέστηκα. Εμένα μην με μπλέκεις όμως σε αυτό. Εμένα μην με μπλέκεις. Εγώ δεν είμαι τέρας, τερατάκι, τερατούργημα, τερατιστάν σαν εσάς για να με μπλέκετε σε τέτοιες μαλακίες. Κατάλαβες ρε, κατάλαβες ρε βλαμμένο.

Ρ : Πρέπει να πάρεις τα χάπια. Γιατί δεν παίρνεις τα χάπια; Πρέπει να πάρεις τα χάπια, τώρα, χθες, τώρα.

Π : Ποια χάπια ρε, ποια χάπια ρε μαλακισμένο; Αυτά που μου έδινε η μάνα σου για να με έχει φυτό και να χαίρεται ή για να έρχεσαι εσύ και να μου λες τις παπαριές σου και να μην αντιδρώ. Ποια χάπια ρε; Τελείωσαν αυτά. Τελείωσαν αυτά πλέον. Εγώ δεν είμαι το παιχνιδάκι σας ρε, εγώ δεν είμαι το παιχνιδάκι κανενός σας. Ούτε χάπια παίρνω, ούτε σκατά παίρνω.

Ο πατέρας συνεχίζει να σπάει αντικείμενα. Μέσα στο μένος του ξεσκεπάζει το σώμα των δύο γυναικών

Π : Τι κάνεις ρε μαλακισμένο; Θα μας πάνε φυλακή ρε μαλακισμένο. Ρε είσαι δολοφόνος ρε; Την καριόλα την μάνα σου κάντηνα ότι θες την γαμημένη. Την κοπελίτσα ρε, την κοπελίτσα ρε; Κι εγώ που νόμιζα πως βρήκες γκόμενα να γαμάς και χάρηκα. Ρε είσαι άρρωστος; Ρε την σκότωσες ρε; Απάντα μου ρε μαλακισμένο, τι με κοιτάς έτσι ρε;

Ο πατέρας ασκεί σωματική βία στον γιο

Ρ : Αυτά έκανες και στην μαμά. Γι'αυτό σε χαπάκωνε η μαμά. Τώρα καταλαβαίνεις; Τώρα καταλαβαίνεις; Αν δεν σε χαπακώσουμε…

Π : Ρε τι παπαριές μου λες ρε; Απάντα μου σε αυτό που σε ρωτάω. Την σκότωσες ρε μαλάκα; Δεν το πιστεύω, δεν το πιστεύω. Φονιάς, φονιάς, φονιάς ρε.

Ρ : Αυτά της έκανες. Γιατί αυτό είσαι ρε. Γιατί αυτό είσαι. Ένα ανθρωπάκι. Ένα ανθρωπάκι. Κακόμοιρο ανθρωπάκι, μίζερο ανθρωπάκι, εθισμένο ανθρωπάκι στην βία, στην βία των ανθρώπων.

Π : Ποια βία ρε μαλάκα; Ποια βία ρε; Είσαι δολοφόνος και μου μιλάς για βία; Το καταλαβαίνεις τι έχεις κάνει; Επικοινωνείς; Είσαι δολοφόνος!

Ρ : Η αφαίρεση της υγρασίας δεν είναι δολοφονία.

Π : Τι μου λες ρε; Τι μου λες και κάθομαι και σε ακούω. Θα καλέσω τους μπάτσους ρε. Θα καλέσω τους μπάτσους. Εγώ δεν θα ασχοληθώ μαζί σου. Δεν θα ασχοληθώ. Να σαπίσεις στην φυλακή ρε. Να σε κρεμάσουν οι πακιστανοί ανάποδα εκεί μέσα. Να σε βιάζουνε τρεις-τρεις.

Ρ : Δεν χρειάζεται να ασχοληθείς.

Ακολουθεί έντονη σωματική βία από την μεριά του πατέρα. Ο Ρεξ τον σπρώχνει και εκείνος πέφτει κάτω ζαλισμένος. Ο Ρεξ του δίνει μερικά χάπια

Ρ : Δεν χρειάζεται να ασχοληθείς μπαμπά. Δεν χρειάζεται να ασχοληθείς. Μου φτάνει το πόσο πάντα ασχολήθηκες. Είναι νομίζω αρκετό. Κάτσε αναπαύσου. Θα σου δίνω χαπάκια και θα σε ταΐζω κοτόσουπα που τόσο σου αρέσει. Δεν σου αρέσει; Έλα που δεν σου αρέσει. Η ανθρώπινη μασέλα δεν είναι αρκετά κοφτερή. Πριν καταπιεί πρέπει να κάνει τα πάντα πολτό, να τα συνθλίψει στον μέγιστο βαθμό, στην μέγιστη αλλοίωση. Έτσι κι εσύ, όταν σου δόθηκε η ευκαιρία, όταν δεν πήρες τα χαπάκια των καλών ηθών, μας κακοφόρμισες, μας συνέθλιψες όλους. Αλλά δεν πειράζει. Οι σκύλοι είναι ζώα δυνατά. Δεν κάμπτονται, δεν παραιτούνται. Κι από αύριο μαζί με την λεμονάτη την κοτόσουπα, θα είσαι ξανά το μικρό-μεγάλο φιλαράκι μου. Κοτόσουπα, λαπάς, φαΐ νια-νια. Δεν χρειάζεται κανείς να είναι σκύλος για να δαγκώνει. Αρκεί να είναι άνθρωπος.

Σκηνή VII

Σκηνικός χώρος : Σε ένα Λευκό δωμάτιο με δύο κρεβάτια νοσοκομείου. Στο ένα η Λούσι ζωντανή, στο άλλο το σώμα της μητέρας του Ρεξ. Και οι δύο γυναίκες ντυμένες με λευκές ρόμπες. Δίπλα στην Λούσι ένα μεταλλικό κλουβί με ένα παπαγαλάκι. Στο βάθος ο πατέρας που κοιμάται πάνω στο πιάνο.

Πρόσωπα : Ρεξ **(Ρ),** Λούσι **(Λ),** Πατέρας **(Π)**

Ο Ρεξ κάθεται στο προσκεφάλι της Λούσι και της χαϊδεύει τα μαλλιά. Είναι ντυμένος με **κανονικά** ρούχα. Η εμφάνισή του είναι προσεγμένη και καθαρή.

ΡΕΞ : Καλημέρα γλυκιά μου, καλημέρα. Σε άφησα να κοιμηθείς, σε άφησα να κοιμηθείς αρκετά. Το είχες ανάγκη. Η διαδικασία είναι εξάλλου αρκετά επίπονη. Είσαι όμορφη, το ξέρεις; Δεν ξέρω με ποια αισθητική, αλλά εγώ σε βρίσκω όμορφη. Όταν κοιμόσουνα ερχόμουνα και σε έβλεπα. Έμενα ώρες να σε κοιτάζω στην ακαμψία των ονείρων σου, έμενα ώρες να θωρώ εσένα, να θωρώ την θωριά σου. Ήσουν εκεί, ήσουν εκεί για εμένα. Ποτέ δεν μου έθεσες εμπόδια να μπω στον λογισμό σου. Λογισμοί αλλοπαρμένοι, λογισμοί δικοί σου και δικοί μου.

ΛΟΥΣΙ : Καλημέρα.

Ρ : Σου ‘χω ένα δώρο. Όπως ακριβώς στο υποσχέθηκα. Ο Σίγκμουντ είναι εδώ. Μαζί μας. Οι μικρές του ντελικάτες φτερούγες ανοιγοκλείνουνε ξανά, το υποκριτικό μικρό παπαγαλίσιο του μουτράκι μας χαμογελά. Τον ακούς που κελαηδά; Τώρα σε είδε και αναθάρρησε. Μπαγάσας. Με το πρώτο φως τον βλέπω να πηδά από κλαδί σε κλαδί και να νίβει την μουσούδα του μες στις φτερούγες. Κακομαθημένος. Κατσουφιάζει πάντα όταν αργώ να τον ταΐσω. Γεγοπαπαγάλος με φερσίματα μικρού καναρινιού. Τα βράδια πάντα κουρνιάζει στο προσκεφάλι σου και μασουλάει με τη μυτερή ακριά του ράμφους του τις μπούκλες των μαλλιών σου. Στην αρχή φοβόμουνα μην σε ξυπνήσει. Μετά είπα χαλάλι του. Χαζοπούλι είναι. Χαμογελούσες και αυτό μου ήταν αρκετό.

Λ : Είναι όμορφος, σε ευχαριστώ. Είμαι…είμαι χαρούμενη που τον βλέπω ξανά.

Ρ : Είναι το λιγότερο που θα μπορούσα να κάνω μετά απ' όσα έκανες εσύ για μένα.

Λ : Δεν έκανα κάτι.

Ρ : Έκανες πολλά, ακόμα και αν δεν το παραδέχεσαι.

Λ : Δεν έκανα κάτι που δεν ήθελα.

Ρ : Δεν ξέρω. Για το τι θέλω και το τι θέλεις…πάντα αμφιβάλλω.

Λ : Και τώρα ;

Ρ : Κυρίως τώρα που σε έχω κοντά μου. Τώρα αμφιβάλλω πιο πολύ.

Λ : Γιατί όμως ;

Ρ : Γιατί έτσι. Γιατί δεν έχουν όλα μία εξήγηση.

Λ : Γιατί…

Ρ : …ξέρεις πέρασα και εγώ από εδώ.

Λ : Το ξέρω.

Ρ : Το…

Λ : …το ξέρω από την πρώτη στιγμή.

Ρ : Κι ήταν η μητέρα μου στην θέση που τώρα βρίσκομαι εγώ. Στην θέση του…

Λ : …ξέρω.

Ρ : Κάθισα στην ίδια καρέκλα με εσένα, στο ίδιο κρεβάτι με σένα, με την ίδια προθυμία με σένα, με την ίδια αγάπη με σένα, με το ίδιο κυνήγι για αυτό, για αυτό, για αυτό που δεν ήξερα τι είναι και δεν ξέρω τι είναι ακόμα, για αυτό το

λύτρωση, για αυτό το αλλαγή, για αυτό το στέψη, για αυτό το κύηση. Για όλα τα αυτό που ήξερα πως θα έρθουν, για όλα τα αυτό, αυτό, αυτό που ποθούσα σαν τίποτε άλλο, που με γοήτευαν σαν τίποτε άλλο, που με κομμάτιαζαν σαν τίποτε άλλο.

Λ : Για όλα τα αυτό είμαι εδώ, για όλα τα αυτό, αυτό, αυτό!

Ρ : Πως αντέχεις να βρίσκεσαι στο αυτό χωρίς απάντηση στο γιατί, στο γιατί αυτό;

Λ : Δεν χρειάζεται να απαντάμε σε όλα. Δεν χρειάζεται, δεν χρειάζεται (το επαναλαμβάνει με λυγμούς).

Ρ : Ηρέμησε, σε παρακαλώ, ηρέμησε. Μην μου το κάνεις τώρα (την αγκαλιάζει). Δεν χρειάζεται, συμφωνώ, ναι, μάλλον δεν χρειάζεται. Δεν μπορούμε να απαντήσουμε, δεν μπορούμε, δεν χρειάζεται. Την ίδια στιγμή όμως διψάμε, διψάμε σαν τρελοί για αυτή την ριμάδα την απάντηση, σαν τίποτα άλλο σε αυτό τον κόσμο.

Λ : Χάρηκες που με είδες;

Ρ : Εσύ τι λες ;

Λ : Μάλλον ναι.

Ρ : Εδώ μπορώ να σου απαντήσω με βεβαιότητα.

Λ : Απάντα μου λοιπόν.

Ρ : Ναι χάρηκα.

Λ : Ευχαριστώ. Ήθελα να το ακούσω.

Ρ : Ξέρεις ότι αυτό που συνέβη θα μας ενώνει για πάντα;

Λ : Θα μας ενώνει γιατί το θέλαμε.

Ρ : Είσαι σίγουρη για αυτό;

Λ : Σταμάτα να μιλάς. Σε παρακαλώ.

Ρ : Εγώ…

Λ : Άκου με, άκου με και θα στα πω καλά για να τα βάλεις μέσα στο σκυλόμυαλουδάκι σου επιτέλους, γιατί δεν θες να αφήσεις τον εαυτό σου να με ακούσει. Δεν με νοιάζει πως έφθασες εδώ. Δεν με νοιάζει πως έγινες αυτό που είσαι. Μπορεί να νιώθεις τέρας, δαίμονας, θεός, άγγελος, εξάγγελος. Δεν με αφορά. Μπορείς να νιώθεις σκύλος, γάτα, αίλουρος, αρτίστας περιωπής ή φιλόσοφος των αμπελιών και του κρασιού. Για μένα είναι το ίδιο. Μου αρκεί που νιώθεις κάτι από όλα αυτά. Που αποκλίνεις και με κάνεις να αποκλίνουμε μαζί. Στην ίδια μπαταρισμένη βάρκα, στην ίδια αγριεμένη θάλασσα. Το μόνο που θέλω να ακούσω από σένα είναι πως είσαι σίγουρος για ό,τι πέρασες και ό,τι περνάς μαζί μου. Κάναμε ό,τι κάναμε γιατί το θέλαμε. Το θέλαμε ίσως με βάση τα βιώματα που μας έφεραν εδώ, με βάση τις φουρτούνες μας, τα κρίματα μας. Αλλά, το θέλαμε. Αφέθηκα στα χέρια σου γιατί το ήθελα και γιατί…

Ρ : …το ήθελα και εγώ.

Λ : …και γιατί το ήθελες και εσύ. Είναι αυτό που μας ενώνει. Δεν μας εξουσίασε και δεν μας εξουσιάζει. Εμείς το εξουσιάζουμε. Εμείς. Αίμα μαζί με αίμα. Νιώθω άλλη. Δεν ξέρω αν το καταλαβαίνεις, αλλά νιώθω άλλη. Εγώ το καταλαβαίνω. Είναι αλλόκοτο τα πάντα πάνω σου να είναι διαφορετικά και να μην έχεις για αυτό καμία επιβεβαίωση. Να παραμένεις τόσο βασανιστικά ίδια για τους ανίδεους, τους μη μετέχοντες.

Ρ : Σε έκανα σαν τα μούτρα μου λοιπόν. Πιστεύεις αξίζω βραβείο για ένα τέτοιο ανοσιούργημα ;

Λ : Είσαι χαζός, το ξέρεις (χαμογελώντας).

Ρ : Θέλω κάτι να σου πω. Δεν θέλω όμως να το πάρεις άσχημα, δεν θέλω να μετανιώσεις. Δεν ταιριάζει σε όλους το ίδιο ζώο. Όταν ξεπερνάς την ανθρώπινη υπόσταση και αποφασίζεις να αγκαλιάσεις πια οριστικά το άλλο, τότε αυτό το άλλο συχνά θα σε εκπλήξει. Δεν είσαι σκύλος ξέρεις, το δικό σου υβριδικό εγώ, δεν είναι κυνόμορφο, δεν έχει δόντια, δεν δαγκώνει. Είναι πιο βαθύ, κρυμμένο, μυστικό. Είσαι μέλισσα, μέλισσα βασίλισσα και μέλισσα εργάτης ή και τα δύο.

Λ : Ας είμαι.

Ρ : Δεν είναι άσχημο. Ο καθένας έχει και τα δικά του όπλα.

Λ : Άλλοι δαγκώνουν…

Ρ : Και άλλοι κεντρίζουν. Δεν χρειάζεται να μοχθήσεις πολύ. Αρκεί μία μικρή βελόνα για να κάνεις την ζημιά.

Λ : Ύπουλη με λες (χαμογελά).

Ρ : Μπορεί λίγο, αλλά μόνο με αυτούς που πρέπει, φαντάζομαι.

Λ : Ας πούμε όχι με σένα ;

Ρ : Ας πούμε όχι με μένα. Κυρίως όχι με μένα.

Λ : Οι σκύλοι αγαπούν τις μέλισσες;

Ρ : Δεν ξέρω.

Λ : Δεν ξέρεις, αλλά βλέπεις κάποιον λόγο για να μην τις αγαπούν;

Ρ : Μάλλον δεν βλέπω. Είναι επίσημο λοιπόν. Οι σκύλοι αγαπούν τις μέλισσες. Οι μέλισσες όμως αγαπούν τους σκύλους; Ιδού το ερώτημα.

Λ : Αμφιβάλεις;

Ρ : Ναι, ακόμα και αν αυτό με κάνει ακόμα πιο αδύναμο απέναντί σου.

Λ : Υπάρχουν δύο είδη κοινωνικών ζώων. Οι μέλισσες και ένα είδος κοινωνικών ποντικιών. Είμαστε αρκετά κοινωνικές υποθέτω λοιπόν.

Ρ : Η μεταξύ σας κοινωνικότητα μάλλον μου είναι αδιάφορη -όπως καταλαβαίνεις. Το θέμα είναι τι κάνετε έξω από την κυψέλη, όχι μέσα σε αυτή.

Λ : Σωστά. Μάλλον οι μέλισσες αγαπούν τους σκύλους λοιπόν.

Ρ : Μάλλον;

Λ : Θες να το ακούσεις πέραν πάσης αμφιβολίας.

Ρ : Ακριβώς.

Λ : (συλλαβιστά) Οι μέλισσες αγαπούν τους σκύλους.

ΠΑΤΕΡΑΣ (ο οποίος έχει σταδιακά ξυπνήσει και κρυφακούει) **:** Βίβα παιδιά μου να ζήσετε (αρχίζει να παίζει μία μελωδιούλα στο πιάνο).

Λ : Δεν είχα προσέξει πως είναι εδώ και ο κύριος…

Ρ : Ναι ο γλυκός μου. Πάντα εδώ είναι για μένα

Π : Ό,τι θέλει ο γιος μου ρε. Χαλί να με πατήσει.

Λ : Είστε καλά ;

Π : Πάντα καλά. Εσύ κορίτσι μου ;

Λ : Κι εγώ καλά.

Ρ : Μπράβο μπαμπά που παίζεις πιάνο. Είμαι περήφανος για σένα.

Π : Κι εγώ είμαι περήφανος για σένα, γιόκα μου!

Ρ : Τα χαπάκια σου τα παίρνεις μπαμπά μου;

Π : Πάντα, πάντα, πάντα, πάντα. Τα χαπάκια δεν τα ξεχνάμε ποτέ. Να πέσει φωτιά να μας κάψει.

Λ : Οι σκύλοι αγαπούν τις μέλισσες κι οι μέλισσες τους σκύλους. Κεντρί μαζί με όδοντες, βελόνες και κοπίδια. Και τώρα τι; Τι κάνουμε Ρεξ; Τι έπεται; Για πες μου καπετάνιε;

Ρ : Έπεται. Κάτι έπεται είναι η αλήθεια. Οι μέλισσες είναι ζώα κοινωνικά. Οι μέλισσες χορεύουν. Κάνουν οχτάρια στον αέρα για να μηνύσουν στους συντρόφους την ύπαρξη κάποιας φλαμουριάς, την γεύση λίγης γύρης. Έτσι κι εσύ. Χορεύεις γύρω μου κι εγώ με στόμα ανοικτό στέκομαι και σε κοιτώ. Και νιώθω τι; Χαρά ; Οικειότητα ; Τελείωση ; Και νιώθω τι;

Λ : Μπορείς να τα νιώθεις όλα ή και τίποτα από αυτά. Αρκεί να είναι…

Ρ : Αρκεί να είναι αληθινά. Να είναι αληθινά, όσο αληθινοί είμαστε εμείς. Όσο αληθινά είναι τα δόντια μου και το κεντρί σου, τα παράταιρα στοιχεία και στοιχειά μας, ό,τι μας βγάζει από τα όρια και ταυτόχρονα μας αποθεώνει, μας επιθεωρεί από άκρη σε άκρη, μας ελευθερώνει από κάθε τι, από κάθε τι ξένο.

Η Λούσι κάνει να σηκωθεί.

Λ : Θέλω να σηκωθώ.

Ρ : Είσαι σίγουρη; Δεν έχεις ακόμα ανακτήσει τις δυνάμεις σου. Μην πέσεις…

Ρ : Όχι είμαι καλά. Είμαι καλά κι αν πέσω θα σηκωθώ.

Η Λούσι σηκώνεται και περιεργάζεται το σεντόνι που καλύπτει την μητέρα του Ρεξ. Επικρατεί σιωπή. Μετά από αρκετά δευτερόλεπτα αρχίζει σιγά σιγά να ανεβάζει το σεντόνι. Ο Ρεξ σε όλη αυτή την διαδικασία κοιτά από την άλλη πλευρά. Η Λούσι όταν αποκαλύψει το πρόσωπο της χαϊδεύει τα μαλλιά.

Ρ : Η μαμά.

Λ : Ναι το ξέρω. Είναι όμορφη.

Ρ : Πάντα ήταν.

Λ : Ζει;

Ρ : Όχι ακριβώς.

Λ : Κατάλαβα.

Ρ : Δεν μπόρεσα. Το χώμα δεν της ταίριαζε…

Λ : Κατάλαβα.

Ρ : Δεν μπόρεσα, αλλά…

Λ : Κατάλαβα.

Ρ : Είναι μία άλλη μορφή ζωής.

Λ : Είναι σαν να ζει. Μοιάζει πολύ αληθινή.

Ρ : Είναι πολύ αληθινή. Είναι εκείνη.

Λ : Και αυτό τι είναι; Τιμωρία ή επιθυμία, τι είναι;

Ρ : Δεν ξέρω. Και τα δύο. Τιμωρία σίγουρα. Για μένα, για κείνη. Επιθυμία. Δεν ξέρω αν επιθυμώ. Ξέρω μόνο ότι πράττω.

Λ : Εγώ βοήθησα;

Ρ : Θες να μάθεις;

Λ : Πολύ.

Ρ : Βοήθησες λοιπόν. Μου χρειάστηκε λίγη από την υγρασία σου. Είχε βλέπεις ήδη αρκετές μέρες μες το χώμα και έτσι έπρεπε να πάρω μερικά δραστικά μέτρα. Δεν την στέρησα όμως από σένα για να της την δώσω. Θα σου αφαιρούσα την υγρασία αυτή ούτως ή άλλως. Η αφαίρεση μίας κάποιας υγρασίας είναι εξάλλου βασικό κομμάτι για την επαναφορά στα ένστικτα.

Λ : Και τώρα που τα κατάφερες ;

Ρ : Και τώρα ο τελευταίος μας χορός.

Λ : Τέχνη να φανταστώ;

Ρ : Τέχνη υψηλή. Θα την εκθέσω! Πολυεστερική και εποξική ρητίνη, ίνες υάλου, λάτεξ, κερί και σιλικόνη. Τα υλικά που με μία μικρή επιμάγευση αναπαριστούν το ανθρώπινο είναι γνωστά και πάντα πιστευτά από όλους, φτιαγμένα με επιμέλεια ώστε να ξεγελούν κάθε κοινό, φιλότεχνο, αδαές, φιλοθεάμον.

Λ : Τα δικά σου υλικά είναι όμως σάρκινα.

Ρ : Είναι σάρκινα και μητρικά.

Λ : Το μητρικά δηλώνει ένα άλλο επίπεδο του σάρκινου;

Ρ : Στο επίπεδο που στην σάρκα αυτή μετέχει και το δικό μου δέρμα τότε ναι.

Λ : Θες να σοκάρεις λοιπόν. Μάλιστα, μάλιστα. Ο καλλιτέχνης που σοκάρει τον λαό του. Ο ηδονικός Ελπήνωρ, στο γλυκό κρασί της αλαζονικής του δημιουργίας. Και φαντάζομαι μάλιστα πως δεν σου την παρήγγειλε κανείς. Είναι δική σου προσθήκη, δικό σου κουπί, δικιά σου πινελιά. Δεν νομίζω βέβαια να την εκθέσεις μόνη. Κάτι άλλο φαντάζομαι πως οι μαικήνες σου θελήσαν από σένα, μικρέ μου διεστραμμένε καλλιτέχνη. Μμμ και μάλλον αυτό δεν είναι…ταριχευμένοι άνθρωποι…δεν είναι η μαμά σου…δεν…

Ρ : (δεν απαντά)

Λ : Τι θα εκθέσεις μαζί της; Έλα, έλα σε μένα μιλάς.

Ρ : (δεν απαντά)

Λ : Γάτες σωστά;

Ρ : Μμμ…

Λ : Το βρήκα ε;

Ρ : Σωστά.

Λ : Γάτες, γάτες. Αυτή είναι η πελατεία σου. Το ξέρεις και το ξέρω. Κανένα πρόβλημα. Θα την βάλεις την πινελιά σου εσύ όπως και να έχει. Αφού τους έκανες λοιπόν να σε πιστέψουν με όλα αυτά τα υλικά που μου αραδιάζεις. Αφού

τους γέλασες και τους κοιτάς σαρδόνια από μία γωνία, μεθυσμένος στην πλάνη που έχεις κεντήσει για εκείνους, θα εκκινήσεις την τελική, την πιο βαθιά δαγκωματιά, την πιο μεγάλη πράξη.

Ρ : Την αποκάλυψη.

Λ : Λοιπόν μου αρέσει. Είναι διεστραμμένο και ιδιοφυές. Και τα αιλουροειδή είναι συνοδεία αρμοστή για τον επικεφαλής του δράματος.

Ρ : Να πω ευχαριστώ; Ας πω ευχαριστώ.

Λ : Και πως θα γίνει η περιώνυμη αποκάλυψη;

Ρ : Την μέρα των εγκαινίων θέλω να σταθείς έξω από την αίθουσα. Εκεί θέλω να περιμένεις όλο των κόσμο, όλους τους κυρίους με τις κυρίες τους, όλους τους γέρους με τις γριές τους, τους νέους με τις νέες τους, όλους τους φιλοπερίεργους, τα ψηλά, τα χαμηλά καπέλα, τα μονόκλ και τους μπερέδες, τα ομοφυλόφιλα ζευγάρια, τους αιώνιους εργένηδες, τους ποταπούς πολιτευτές, τους ζητιάνους, τους μποέμ, τους εραστές (μικρή παύση) τους μαικήνες και τους σαλονάρχες. Θέλω να μπουν, να μπουν όλοι στο δωμάτιο, στο άβατο της τέχνης, στο άβατο της ασφυξίας, ο καθένας ντυμένος με τα καλύτερα, τα πιο φανταχτερά του παιχνίδια. Αφού σιγουρευτείς ότι όλοι μπήκαν, ότι δεν λείπει κανείς τους, θέλω να κλείσεις διακριτικά την πόρτα και να τους περιμένεις καρτερικά να αποχωρήσουν. Θέλω οι αντιδράσεις της εξόδου τους να μην σε επηρεάσουν. Η τελευταία στιγμή είναι φυλαγμένη για σένα. Θα έρθει η σειρά σου να μπεις. Θα μου κάνεις μία τελευταία χάρη;

Λ : Ό,τι εσύ θες.

Ρ : Θέλω να έχεις τα μαλλιά σου δεμένα στον πιο όμορφο κότσο και τα χείλη σου βαμμένα. Και θέλω να μου φέρεις ένα μπουκέτο αποξηραμένους ηλίανθους. Θα μου έκανε μεγάλη χαρά.

Λ : Μπορώ να σε αγκαλιάσω;

Ρ : Μπορείς. Θα χαρώ πολ… (έρχεται κατά πάνω του και τον αγκαλιάζει)

Σκηνή VIII

Σκηνικός χώρος : Στην έκθεση. Ο χόρος περιβάλλεται ολόγυρα από ταριχευμένες γάτες. Στο κέντρο η μητέρα ταριχευμένη, ξαπλωμένη σε ένα ανατομικό τραπέζι. Δίπλα από την μητέρα ένα κρεβάτι άδειο.

Πρόσωπα : Ρεξ **(Ρ),** Λούσι **(Λ),** Πατέρας **(Π),** Σαλονάρχης **(Σ)**

Ο Ρεξ ετοιμάζει τις τελευταίες λεπτομέρειες της έκθεσης. Φοράει ένα λευκό πουκάμισο και είναι προσεγμένος. Σε μία γωνία της σκηνής ο πατέρας του με κουστούμι στο καροτσάκι.

Ρεξ : Αυτό ήταν λοιπόν

Πατέρας : Είσαι ικανοποιημένος ;

Ρ : Δεν είναι κι άσχημα. Εσύ πες μου πως τα βλέπεις ;

Π : Εγώ τα βρίσκω εξαιρετικά.

Ρ : Τι σου αρέσει πιο πολύ;

Π : Χμμμ… χμμμ… δεν ξέρω

Ρ : Έλα δεν γίνεται να μην έχεις κάποια προτίμηση.

Π : Καλά. Χμμμ… η γάτα εκεί.

Ρ : Ποια, αυτή ; (δείχνει μία γάτα στημένη σε ένα κεντρικό σημείο και πολύ όμορφη)

Π : Όχι αυτή, όχι αυτή. Αυτή με τίποτα. Εκείνη που κρύβεται στην γωνία. Το τρίχωμά της… ναι το τρίχωμά της μοιάζει με ξύλο αγριελιάς. Δεν βρίσκεις; Εγώ

το βρίσκω. Στις βαθιές αποχρώσεις του καφέ, αλλά την ίδια ώρα ατίθασο, ακανόνιστο, αναρχικό.

Ρ : Έχεις δίκιο. Έκανα καλή δουλειά εκεί.

Π : Μα τι τρίχωμα. Φοβερό. (παύση) Μου αρέσουν οι γατούλες.

Ρ : Μπαμπά, με αγαπάς;

Π : Εννοείται αγόρι μου.

Ρ : Είσαι σίγουρος;

Π : Μα και βέβαια. Τι ερωτήσεις είναι αυτές. Ένας πατέρας πάντα αγαπάει τον γιο του.

Ρ : Χαίρομαι που το ακούω.

Π : Μην αμφιβάλεις βρε χαζούλη.

Ρ : Όχι απλά το είχα ξεχάσει και είπα να σε ρωτήσω για να βεβαιωθώ.

Π : Εγώ δεν το ξεχνάω όμως ποτέ το πόσο σε αγαπώ. Δεν ξεμωράθηκα κιόλας ακόμα.

Ρ : Ναι μπαμπά μου. Μπαμπά, την Λούσι την αγαπάς;

Π : Γιατί με ρωτάς;

Ρ : Το έχω απορία.

Π : Θα ήθελες να την αγαπάω ή μήπως ζηλεύεις;

Ρ : Θα ήθελα να την αγαπάς. Θα ήθελα να την αγαπάς πολύ.

Π : Εντάξει λοιπόν, όπως εσύ θέλεις. Θα την αγαπώ, θα την αγαπώ πολύ. Είναι η φίλη σου και ξέρω πως θα σε κάνει χαρούμενο να την αγαπώ.

Ρ : Από εδώ και στο εξής θέλω να την αγαπάς. Αλλά όχι ως φίλη μου. Αυτό φοβάμαι πως δεν θα είναι αρκετό. Από εδώ και στο εξής θέλω να την αγαπάς σαν κόρη σου.

Π : Δεν έχω κόρη βρε. Που να την βρω. Είναι πολύ καλή κοπέλα η Λούσι, αλλά, αλλά έχει δικό της πατέρα να την αγαπά.

Ρ : Τώρα θα έχει και εσένα.

Π : Μα εγώ έχω εσένα βρε να αγαπώ. Τι να το κάνω άλλο παιδί.

Π : Είναι τόσο σημαντικό για σένα ή είναι άλλη μία παραξενιά;

Ρ : Είναι τόσο σημαντικό για μένα, ναι.

Π : Ωραία, από εδώ και στο εξής θα την αγαπώ σαν κόρη μου.

Ο Ρεξ βγάζει από ένα κουτάκι ένα ζευγάρι σκουλαρίκια και τα φοράει στην μητέρα του.

Ρ : Σου θυμίζουν κάτι ;

Π : Στον γάμο μας. Αυτά…

Ρ : Όσα σκουλαρίκια, όσα κοσμήματα κι αν είχε. Ποτέ δεν αποχωρίστηκε αυτό το ζευγάρι. Μέχρι που κάποια στιγμή το έχασε.

Π : Αλήθεια είναι. Είχε στεναχωρηθεί πολύ.

Ρ : Πιστεύεις πραγματικά πως τα έχασε;

Π : Εκείνη έλεγε πως τα…

Ρ : Εκείνη έλεγε πολλά πράγματα.

Π : Δεν τα έχασε λοιπόν;

Ρ : Θυμάσαι την περίοδο εκείνη που δεν έπαιρνες τα χάπια σου;

Π : Ναι.

Ρ : Θυμάσαι τι έκανες ;

Π : Ναι.

Ρ : Κι γω θυμάμαι. Τα σκουλαρίκια αυτά ήταν το σύμβολο του μαρτυρίου. Ήταν ο σταυρός. Ήταν το δώρο-αλυσίδα. Το δώρο της ένωσης και της φθοράς. Ένα με την σάρκα, σύμφυτο με τον εαυτό.

Π : Υπερβάλεις.

Ρ : Ήταν το βάρος που κουβάλησε και μετά το άφησε στην δική μου πλάτη για να το κουβαλήσω εγώ. Μου το παρέδωσε σε μία συσκευασία δώρου, με κόκκινο περιτύλιγμα. Δεν ξαναμιλήσαμε ποτέ γι' αυτό. Στην συνέχεια ανέλαβα το βάρος εγώ. Το κουβάλησα, το κουβάλησα και το ξανακουβάλησα. Η βάρδια μου τελείωσε όμως εδώ. Ήρθε η ώρα να το επιστρέψω στον αρχικό του αποδέκτη. Ήρθε η ώρα, εκείνη και όχι εγώ να αναμετρηθεί μαζί του.

Της φοράει τα σκουλαρίκια

Π : Αν το κρίνεις αναγκαίο. Εσύ ξέρεις καλύτερα.

Ρ : Το ταριχευμένο σώμα, είναι σαν το σώμα που μόλις πέθανε. Ζωντανό και νεκρό μαζί. Ένα ακίνητο ψάρι, μόλις βυθισμένο στην ακαμψία της νεκρικής του κλίνης που κοιτάς με προσοχή για να διαπιστώσεις αν το μάτι του ακόμα γυαλίζει ή αν είναι ο ήλιος που σε πλάνεψε και αν τα βράγχια του είναι κόκκινα ή τάχατα σε ξεγέλασε ο παιχνιδιάρης ιχθυοπώλης που τα έβαψε κρυφά με κοκκινόζουμο. Ας πιούμε σε αυτό. Έλα. Εξάλλου σήμερα είναι μέρα χαράς.

Ο Ρεξ ανοίγει μία σαμπάνια. Την σερβίρει και στους δύο. Φιλάει τον πατέρα του. Στην δική του ρίχνει μέσα ένα επιπλέον υγρό

Ρ : Βίβα.

Π : Βίβα γιε μου. Πάντα επιτυχίες.

Ρ : Εμένα θα μου επιτρέψεις να ξαπλώσω λίγο.

Π : Όπως θέλεις εσύ.

Ο Ρεξ βγάζει το πουκάμισό του και το δίνει στον πατέρα . Ξαπλώνει δίπλα στην μητέρα

Π : Η Λούσι θα έρθει ;

Ρ : Θα έρθει αργότερα. Να σαι καλός μαζί της .

Π : Εντάξει. Ξεκουράσου αγόρι μου. Θα σου πω όταν έρθει.

Ρ : Έγινε.

Ο Ρεξ τυλίγει τα πόδια σε εμβρυακή στάση

Ρ : Μπαμπά.

Π : Έλα αγόρι μου.

Ρ : Φοβάμαι.

Π : Όλα θα πάνε καλά.

Ρ : Φοβάμαι. Φοβάμαι πολύ.

Π : Όλα θα πάνε καλά.

Ρ : Δεν θέλω να πεθάνω.

Επανάληψη του διαλόγου αυτού κάποιες φορές, όλο και με σιγανότερη ένταση από τον Ρεξ, ο οποίος στο τέλος σταματά τελείως. Είναι νεκρός. Θα κλείσει η κουρτίνα. Μεγάλη νέον μαρκίζα με την φράση «Το κυνικό γονίδιο εξάλλου εφορμά, μονάχα αν το τυφλώσεις». Έξω από την κουρτίνα είναι η Λούσι η οποία υποδέχεται αρχικά τον σαλονάρχη με την κυρία του και μετά τους υπόλοιπους καλεσμένους, οι οποίοι ένας-ένας μπαίνουν μέσα στην αίθουσα. Το τι γίνεται μέσα στην αίθουσα το βλέπουν οι θεατές να προβάλλεται πάνω στην

κουρτίνα, ενώ ακούν ταυτόχρονα τις φωνές των ηθοποιών. Μετά από μία αρχική παγωμένη ατμόσφαιρα των έκθαμβων καλεσμένων, ακούγεται ο σαλονάρχης να λέει:

Σαλονάρχης : Μα αυτό είναι θεσπέσιο! Αυτή είναι υψηλή τέχνη. Η τέχνη του πραγματικού. Η τέχνη που ξεπερνά τα όρια του πραγματικού. Ένας σύγχρονος Οιδίπους. Ένας Οιδίπους ποπ, φάνκι. Ένα δημιούργημα που συναρπάζει.

Αμέσως μετά επικρατεί αναβρασμός. Όλοι επικροτούν . Οι καλεσμένοι πίνουν σαμπάνια. Οι καλεσμένοι φεύγουν. Η Λούσι μπαίνει στην Αίθουσα όπως ακριβώς της είχε πει ο Ρεξ.

Π : Που ήσουν βρε Λούσι . Έχασες το καλύτερο. Μεγάλο σουξέ ο αγαπητικός σου. Ξεπουλήσαμε. Πολλά λεφτά σου λέω. Την μοσχοπουλήσαμε την κυρά Μαρία, Λούσι, την μοσχοπουλήσαμε. Ρεξ, Ρεξ, αγορίνα μου κοίτα ποια ήρθε. Ξύπνα βρε.

Η Λούσι στην αρχή παγώνει. Μετά τρέχει προς τον Ρεξ, έχοντας καταλάβει τι έχει συμβεί. Επικρατεί μία συνθήκη έντονης σωματικής πάλης και βοερού θρήνου με το νεκρό σώμα του Ρεξ, σε μία προσπάθεια να το κάνει να ζωντανέψει ξανά. Ακούγεται ο Πατέρας που επαναλαμβάνει σταθερά με υστερικά ξεσπάσματα και παύσεις και ενίοτε χαμηλόφωνα σαν να μιλά στον εαυτό του:

Π : Ρεξ ήρθε η Λούσι ξύπνα, ξύπνα Ρεξ. Μου είπες να σε ειδοποιήσω όταν θα έρθει η Λούσι Ρεξ. Έλα Ρεξ. Ήρθε πολύς κόσμος Ρεξ. Ρεξ ήρθε η Λούσι. Η Λούσι ήρθε. Είναι όμορφη. Σου έφερε και λουλούδια. Αποξηραμένους ηλίανθους Ρεξ που σου αρέσουν. Ξύπνα γιε μου. Ήρθε για σένα. Έχει τα μαλλιά πιασμένα κότσο. Ξέρω ότι σου αρέσουν τα μαλλιά πιασμένα κότσο. Έλα αγόρι μου, έλα, μην κοιμάσαι τώρα. Δεν πρέπει. Είναι στιγμή γιορτής.

Τα φώτα σβήνουν. Παραμένει μόνο η μαρκίζα που σταδιακά και εκείνη αχνοσβήνει.

~Τέλος~